

ÖNÉLETRAJZOK

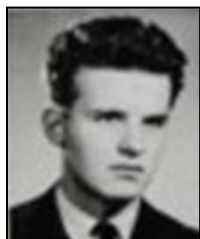
60.

érettségi találkozó

Budapest, 2018. június 22.

BÁRDOSSY Szabolcs

Születtem 1940 márc. 26-án, Angyalföldön. (Békebeli anyag...) Gyerekként lőttek rám orosz vadászgépek, de nem találtak el, lemenekültünk a pincébe. 46-tól egyházi iskola, (karmeliták, Huba utca) ahol még jó kis körmösöket lehetett kapni vonalzóval, de az otthoni családi erőszak mindig édesebb... meg jobban is fáj. 49-ben államosították az iskolákat, (mint manapság, de akkor egy Rákosi nevű, ha emlékeztek rá, manapság viszont nem Rákosinak hívják.)

egyházi sulis megszűnt. Gimi a Rákócziiban 54-58-ig. Közben ötvenhat, sok helyszínen jártam, pl. az országház előtti téren 26-án, az szörnyű volt, ott ismét lőttek rám, de már megint nem találtak el, szerencsére nem tudtak célozni. Darmstatter Karcsival elindultunk Nyugatra, de a Déli pályaudvarnál rám tört a honvágy, hát visszafordultam. Érettségi 1 db 4essel, így elég nagy kabátom volt mikor felvételiztem a debreceni Orvostudományira. (na, jól van, kérdezzetek... és a fene őket, tudtak olyat kérdezni, amit nem tudtam: Oparin elvtárs elmélete az élet keletkezéséről. .... Na mind1, majd legközelebb.... addig is budapesti kórház, műtős meg beteghordó állásban erősítettem az emberek egészségügybe vetett hitét. De 59-re megérkezett iskolánkba az új, Temesi Alfrédot, a művelt értelmiségit leváltó igazgató, Huszti et, aki mikor kértem tőle egyetemi felvételihez javaslatot, azt kérdezte: Maga tényleg fejőstehénnek nézi a mi népköztársaságunkat, egy ellenforradalmár fia, akinek az apja egy évet ült 56 után, és maga egyetemre menne?

Így lettem a MOM-ban finommechanikai műszerész, majd, már az ő ajánlásukkal a műszakira felvételiztem villamos műszerszakra. Protekcióval, de felvettek.

Az egyetemen megkezdődött családunk lassú éhenhalása, testvérem is egyetemen, Anyánk szívbetegsége miatt nem dolgozhatott, apánk meg filléreket keresett Dorogon, mert 56 után kirúgták a gázgyárból. Budapesten muszáj volt jövedelem után nézni és ez akkor nem volt egyszerű. De végül elfogadtam a hadsereg ajánlatát, jobb híján, és honvédségi ösztöndíjat kaptam. Majd a harmadik évfolyamon hadnaggyá, a diploma után főhadnaggyá léptettek elő. A Haditechnikai Intézetben (HTI) dolgoztam, számítógépeket üzemeltettem, (Minszk 2, Minszk 22, Minszk 64). Eleinte jól éreztem magam, szakmai munkám volt, de az idő múlásával egyre inkább katonatisztnak nem pedig mérnöknek kellett volna lennem. 10 évre voltam elkötelezve az ösztöndíj miatt, de végül 10 év és 7 nap után sikerült leszerelnem, azt állítottam ugyanis, hogy bár hivatásos tiszt vagyok, de sajnos nem érzem a hivatástudatot, és azért ez nem frankó. Nem nagyon hitték el, még be is csuktak 5 napra a tisztifogdába, de végül sikerült lelépnem. Ezután Számítástechnikai Koordinációs Intézet (SzKI), tudományos munkatárs, majd MŰSZI termelési ov. majd Magyar Villamos Művek Tröszt, számítástechnikai tanácsadó, (a Paksi Atomerőmű szovjet számítógépével kellett foglalkoznom, ez eredetileg egy Hewlett-Packard gép volt, és bár nehézségeik voltak ennek az angol névnek a cirill betűs írásmódjával, mégis ellopták a licencet habozás nélkül). Azt hittem, hogy ez komoly, és nekifogtam az átalakításának (tervek szintjén). Mikor kész voltam a több hónapos munkával, közölte velem a főnököm, hogy nyugodtan kidobhatom az egészet a kukába, mert az oroszok közölték, hogy leveszik az atomerőműről a garanciát, ha hozzányúlunk a számítógéphez. Ezzel tele is lett a hócipóm így kiléptem és alapítottam egy kisszövetkezetet Kódex néven, ez egy copy-shop volt már 83-ban, amikor kezdett a rendszer felpuhulni. Innen már csak a magánüzletben dolgoztam, állami állásom többé nem volt.

2000-ben nyugdíjba mentem, Nagykovácsiban élek, két gyermekem, Eszter állatorvos, Szabi pedig p. r. manager a Budapest Banknál. Szabi és a felesége, Kinga egy gyönyörű unokával ajándékozott meg, 2016 szeptemberében született, Nándinak hívják.

Nagykovácsi, 2018.04.24

ERDÉLYSZKY Endre

1940. március 30-án születtem Budapesten. Anyám: Irányi Margit (1914–1998), apám Erdélyszky Endre (1903–1968). Születésemtől a Budapesti Schweidel utcában laktunk, majd a háború alatt nyugatra menekültünk. Hazatérve (apám amerikai fogságból, a család Pockingból), rokonoknál laktunk, mivel lakásunk elpusztult, végül a Kunffy Zsigmond u. 100. sz. épület feletti hegyoldalban levő kis villában kaptunk társbérleti lakást 1946-ban. 1952-ben a társbérelőinkkel együtt a Medve u. 15-be

költöztünk. Általános iskolai tanulmányaimat az Ürömi úti, Lajos utcai, majd a Marczibányi téri iskolákban végeztem. 1953-58-ig voltam a Rákóczi Gimnázium tanulója, ott érettségiztem a IV.a-ban, Perényi Rudolf tanár úr osztályában. Érettségi után nem vettem fel egyetemre (építésznek jelentkeztem).

Egy évig dolgoztam segédmunkásként a VITUKI-ban. Mivel 59-ben a Rákóczi Gimn. nem javasolt továbbtanulásra, ezért ipari tanulóknak álltam, finommechanikai műszerész lettem, a Híradó-technikai Vállalatnál dolgoztam. A személyzetis jó véleményének (beléptetett a KISZ-be), és az előkészítő tanfolyamoknak köszönhetően 1961-ben felvételt nyertem az ÉKMÉ-re, a mérnöki karra. Az akadályokat aránylag simán vettem (egy UV-m volt polgázd-ból), 1966-ban végeztem a szerkezetépítő szakon, majd 7 évig a Mélyépítő Vállalatnál dolgoztam. (Piros METRÓ járműtelep építése, majd cölöpözés, talajvízszint-süllyesztés, csatornaépítés Balatonföldváron.) Afférom támadt a céggel a siófoki szennyvíztelep építésekor, felmondtam és infrastruktúra fejlesztőnek álltam a VÁTI-ba. Két évig voltam ott úgy, hogy közben egy hathónapos tartalékos tiszti kiképzésben is rész kellett vennem. Mivel a fizetésem itt elég alacsony volt és pártba való belépési felkéréstől megijedve az Út- és Vasút-építő Vállalathoz szegődtem. Itt elég hamar – egy kis NDK-s munka után – fejlesztéssel foglalkoztam, a főnökömnek (és nem kis mértékben az akkori építésügyi miniszter elképzeléseinek) köszönhetően, a vállalati tervezési szervezet vezetőjeként a résfal-építés tudora lettem, sok jó létesítmény tervezésében és kivitelezésében vettem részt.

1955-61-ig apámnál laktam (szüleim 55-ben elváltak), a Vak Bottyán utcában, majd 61-ben visszaköltöztem a Medvébe anyámhoz. Itt éltem nősülésemig. 1969-ben nősültem, nejmem egy NDK-beli patikus kisasszony lett: Solveig. Egy évig unokanővéremnél laktunk a Frankel Leó utcában, majd 1971-ben, a Mélyépítő Vállalat segítségével beköltöztünk a Harmat u. 65-ben első öröklakásunkba. Két leányunk született: Réka (1971), Eszter (1974). Itt éltünk 54 m²-en 1983-ig, ekkor költözhettünk a Varsányi Irén utcába egy nagyobb lakásba az UTVASUT segítségével, minőségi csere útján.

A rendszerváltást követően az UTVASUT is eltűnt a süllyesztőben, kénytelen voltam új utakat keresni. Előbb az Universale Budapest, majd a PORR statikusaként dolgoztam. Nem lettem kamarai tag, nem váltottam ki semmiféle tervezési, szakértői engedélyt (nem akartam maszek lenni), általában mélyépítési technológiai tervek készítem és a kivitelezést vigyázom. A Swietelskyhez már nem tudtam alkalmazottként beállni, egy volt kollégánón BT-jébe vett fel alkalmazottnak (nem volt már messze a nyugdíj), így az ő vállalkozásában dolgoztunk a Swietelskynek, majd a MAHÍD-nak, MAVÉP-nek, végül a Vegyépszernek. 2000-ben mentem nyugdíjba, de természetesen tovább dolgoztam hivatalosan 2010-ig, majd feketén 2013-ig. Utána is volt egy-egy kis maszek szakértésem. Ma már teljesen elszakadtam az építéstől, csak a városban (séta közben) nézem, mi történik és elborzadok.

Egész felnőtt életemben kripli voltam. Két gerinc, két vese, egy prosztatata műtét (nem számítva a fiatalkori mandula- és vakbélműtéteket), magas vérnyomás, ál-infarktus, non-Hodgkin Limphoma és még egyéb apróságok. Most is járok félévente kontroll vizsgálatra. Lányaim felnőttek, családot alapítottak, 6 unokát produkáltak: 3 fiút és 3 leányt. Pomázon építettünk egy ikerházat, ott élnek most, szinte közös háztartásban. Már nem mi hozunk hozzánk egy-egy unokát hét végére, mint a szép időkben, hanem mi járunk Pomázra. Elég sokat jártam külföldön, hivatalosan is, magánként is. Főleg Németországot jártam be, hivatalos munkakapcsolataim is oda kötöttek, de német feleségem révén is ez volt az uticél.

Budapest, 2018.04.10.

FELCSUTI János

1940-ben születtem, Budapesten. Öten voltunk testvérek, én voltam a legidősebb.

1946-tól 1954-ig a II. ker. Medve utcai Általános iskolába jártam, innen kerültem a Rákóczi gimnáziumba. Régi „medvés” osztálytársaim közül Suba Andrist vették fel szintén ide.

Érettségi után jelentkeztem a Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, de "hely hiánya miatt" nem vettek fel, így a Ganz Villamossági Gyárban (akkor: Klement Gottwald Villamossági Gyár volt a neve), helyezkedtem el, ahol a Transzformátor Gyáregység műhelycsarnokában, betanított munkásként dolgoztam egy évig. Amikor ebből elegendő lett, átmentem a Finommechanikai Vállalathoz. Itt már jobb körülmények között, a bemérő teremben, mint betanított műszerész, az akkor kiépítésre kerülő TV adó tornyok mikrohullámú berendezéseinek végeztem mérési munkákat.

1961-ben felvettek a Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának, nappali tagozatára, ahol 1966-ban diplomáztam. Tankör társam volt Sarkadi Imre osztálytársunk, akit szintén 1961-ben vettek fel, ugyanerre a karra.

Diplomavédés után megnősültem, majd szeptembertől elkezdtem dolgozni az ÉM. Szerelőipari Tervező Vállalatnál (ÉVITERV), ahol tanulmányi ösztöndíjas szerződéselem alapján négy évet kellett lehúznom. Itt ipari létesítmények villamos hálózatainak tervezési munkáiban vettem részt. Közben féléves tartalékos tiszti kiképzésre is behívtak, annak ellenére, hogy akkor már egygyermekes apa voltam.

1970-től 1973-ig a Pestmegyei 1. sz. Szövetkezeti Közös Építőipari Vállalatnál (ÉGSZÖV), ipari-, kommunális-, és mezőgazdasági épületek belső villamos hálózatainak, ill. külső - kábel és térvilágítási hálózatainak - munkáit irányító tervezőként végeztem. 1973-tól 1976-ig az Építőipari Kivitelező Vállalat (ÉKV) Tervezési Osztályán elektromos szakosztályvezető voltam. 1976-tól 1990-ig az MN Építési Tervező Intézetnél (MN ÉPTI) kezdetben, mint a Közmű szakosztály, később, mint a Külső Elektromos szakosztály, végül pedig, az összevont Elektromos szakosztály vezetőjeként katonai létesítmények (laktanyák, repülőterek, objektumok) belső, illetve külső villamos hálózatainak tervezésében vettem részt. 1990-ben, az Intézet megszüntetése után a Közületi Beruházó Vállalat (KÖZBER) Tervezési Osztályára kerültem, elektromos szakosztályvezetőként. A munkák jellege ugyanaz volt, mint az MN ÉPTI-nél. 1995-től az Építéstervező és Mérnöki Tanácsadó Iroda Kft.-nél (ÉPTI Kft.), mely lényegében az MN ÉPTI szakmai tevékenységét folytatta, szakági főmérnökként ismét katonai létesítmények, - laktanyák, repülőterek, objektumok - épületeinek belső, ill. külső villamos hálózatai terveit készítettem, majd villamos szakági ellenőr voltam 2009-ig. Tervezési tevékenységet folytattam a PRAXIS Építőipari Tervező és Szaktanácsadó GMK-ban, ill. a PLANUNG Építőipari Tervező és Szaktanácsadó Bt-ben is.

Régóta nyugdíjas vagyok, az utolsó munkaköröket, már nyugdíj mellett láttam el.

2016-ban ünnepeltük feleségemmel, Zsuzsannával az ötvenedik házassági évfordulónkat. Két gyermekünk, két unokánk és két dédunokánk van.

Budapest, 2018.04.13.

GÖBÖLÖS János

1939. szeptember 9-én születtem Újpesten. A Marczibányi téri Általános Iskola elvégzése után kerültem a II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumba.

Édesapám 1949-ig MATEOSZ fuvarozó volt. 1956. november 4-én lakásunkat teljesen kilótták, több mint három hónapig házunk pincéjében laktunk, ezért az érettségi után szakmunkástanulónak jelentkeztem. Ezt követően sikeres szakvizsga után a Magyar Optikai Műveknél dolgoztam, mint karbantartó lakatos.

1960-ban felvételt nyertem az Agrártudományi Egyetem Gépészmérnöki karára, ahol 1966-ban mezőgazdasági gépészmérnöki diplomát szereztem.

1968-ban a Mezőgazdasági Gépkísérleti Intézetnél helyezkedtem el, tudományos csoportvezetőként dolgoztam. Sok szakmai előadást tartottam, ill. szakmai lapokban publikációim jelentek meg és részt vettem a nagybálás szalastakarmány betakarítási technológia kialakításában, ill. bevezetésében.

1979-től a Mezőgéptrösztnél dolgoztam, mint gyártmányfejlesztési főmérnök és közreműködtem távlati fejlesztési javaslatok kidolgozásában, több hazai gyártású mezőgazdasági gép kifejlesztésében és sorozatgyártásuk beindításában. A tröszt szakmai bizottságának tagjaként többször utaztam az NDK-ba, Lengyelországba, a Szovjetunióba, Csehszlovákiába és Romániába.

A tröszt megszűnését követően a Hungarovin energetikai osztályvezetője lettem, ahol a vállalat hűtés-, fűtés-, víz-, gáz- és elektromos energia-gazdálkodását irányítottam. A vállalat privatizálását követően nyugdíjazásomig (1998) az OTP Ingatlan Rt-nél dolgoztam privatizációs és csőd-menedzselési tanácsadó beosztásban, ahol mezőgazdasági ingatlanok értékelésével és felszámolások előkészítésével foglalkoztam.

Nőtlen vagyok, több mint 20 éve külkereskedő párommal élek élettársi kapcsolatban.

Budapest, 2018.03.

HORVÁTH Ákos

1940. március 11-én születtem Budapesten. Ketten voltunk gyerekek bátyámmal, aki 3,5 évvel idősebb nálam. Gyermekkoromat Álmosdon, Bihar megyében töltöttem apai nagyanyámnál. Általános iskolai tanulmányaimat Álmosdon, majd Bp. Áldás utcai iskolában végeztem. Nyápic egy kölök voltam, ezért a Magyar Vöröskereszt 1946-ban kiküldött Svájcba. Hat hónap alatt öt kilót híztam. Akkor ettem életemben először mandarint! Nyolcadik után a Rákóczi gimnáziumba kerültem. Rossz tanuló voltam. A harmadik évet már a Toldy

Gimnáziumban kezdem el. Itt hála Istennek megjött az eszem és a jó tanulók, jó tornászok közé tartoztam. Kitűnően érettségiztem.

A felvételem jól sikerült, így bekerültem a Budapesti Műszaki Egyetemre. Az alapozó két év után, harmadévből a Mezőgazdasági Gépészmérnöki Karon folytattam tanulmányaimat. Társadalmi ösztöndíjat kötöttem az Első Magyar Gazdasági Gépgyárral. Akkor az a 650 forint havonta jól jött a családi kasszába. Első munkahelyem az ösztöndíjat adó mezőgazdasági arató-cséplő gépgyár volt (EMAG) Albertfalván. 1966 márciusában kerültem a Kertészeti és Szőlészeti Főiskola Műszaki Tanszékére. 1995. december 31-ig ott dolgoztam, mint tudományos munkatárs. Első nagy munkám az uborkabetakarító-gép kialakítása és bevizsgálása volt. A gépek gyártásának művezetését is én végeztem, így kellő gyakorlatot szereztem a gyártásvezetésben. A gépgyárban eltöltött 2,5 év és az egyetemen ledolgozott 38 év alatt a mérnöki, az oktató- és kutatómunka valamint a szaktanácsadás valamennyi oldalával megismerkedtem.

1996. január 1-vel átkerültem a Táj-építészeti, -védelmi és -fejlesztési Kar Kerttechnikai és Műszaki Tanszékére. 1979. november 1-től 1982. július 10-ig Tanzániában dolgoztam, mint TESCO szakértő a magyar-tanzániai Műszaki Tudományos Együttműködés keretében. A Mlingánói Mezőgazdasági Felsőfokú Oktatási Intézményben tanítottam angol nyelven matematikát, műszaki rajzot, mezőgazdasági építészetet, alkalmazott mechanikát és statisztikát. Az előadások megtartása mellett gyakorlatokat is vezettem. Az Indiai óceán partján, Tanga városban laktunk. Minden nap úsztunk a meleg tengerben, szörföztünk és ping-pongoztunk. Lehetőségünk volt sokat utazni, szafarizni. Megmásztuk Tanzánia legmagasabb hegycsúcsát, a 6000 méter magas Kilimadzsárót. Tanzániai kiküldetésem után tanultam meg számítógéppel tervezni, rajzolni. Ez sokat segített a változatos tervezési és fejlesztési munkáimban.

Kandidátusi értekezésemet 1994-ben készítettem el. A MTA Növénytermesztési Szakbizottsága 1996. év január hó 18-án a "Hazai fejlesztésű uborkabetakarító gép kialakítása" című munkám eredményes megvédése alapján a mezőgazdasági tudomány kandidátusává nyilvánított. Ezek után neveztek ki egyetemi docensnek. 1978-ban munkatársaimmal együtt szabadalmi oltalmat kaptunk a magyar uborkabetakarító gépre. A legyártott gépek szabadalmi díjából vettem egy egyszobás garzonlakást Pesthidegkúton. Velencén - családi segítséggel -, saját kezűleg építettünk egy kis nyaralót, amit később kibővítettünk és emeletet húztunk rá. Zöldfelületek, parkok és sportpályák automatikus öntözésére alkalmas süllyeszthető öntözőszerkezetre szolgálati szabadalmat nyertem.

Az oktatás színvonalát folyamatosan fejlesztettem, gyűjtve a korszerű gépek és berendezések működésének leírásait, diaképeit és ezeket folyamatosan beépítettem a tananyagba, hogy a hallgatók időszerű, a gyakorlati élet meghatározott területein jól hasznosítható ismereteket kapjanak. Kihasználtam a szemléltetés korszerű módszereit (ppt.). A nagyméretű földmunka- és építőgépekről, a technológiákról videókat készítettem, amik a tanórákon projektorral kivetíthetők voltak. 2002-ben mentem nyugdíjba. Azóta élvezem az idős emberek nyugodt életét. Próbálom karbantartani magam: hetente háromszor teniszezek két-két órát, kétszer úszom 30-30 percet és rendszeresen kártyázok, bridzsezek. Évente egy hetet nagyon kényelmesen sízek. Tavasztól őszig, amíg le lehet utazni Velencére és az időjárás megengedi, naponta biciklizek és úszom a tóban. A magas vérnyomásomra rendszeresen szedek gyógyszert. Komolyan veszem az évenkénti kontroll vizsgálatokat. Hetente egy napomat négy unokámmal töltöm. Szállítom őket különórákra vagy szerelünk a vömmel. 2008-ban meghalt feleségem Sára, tüdőrákban. Szomorúságomat lányaim családjának szeretete enyhítette. Szerencsére talákoztam Virággal, egy sportos, finoman főző özevgyasszonnyal. Azóta együtt élünk, Hidegkúton, egy kertés házban, mint élettársak. A kedvenc hobbyjaimat vele együtt üzzük.

Budapest 2018.04.10.

KUNZ Péter

1940. március 27-én, Budapesten születtem. Érettségi után 1958-1961 között szállodai és éttermi tanulmányokat végeztem a Duna Szállóban (egykori Bristol), majd 1961-1968 között a Grand Hotel Royalban, 1968-1971 között a Margitszigeti Nagyszállóban, 1971-1973 között pedig a Hotel Palace-ban szobafőnök voltam. 1973-tól 1983-ig a Pannonia Hotels Rt központban idegenforgalmi főosztályvezető-helyettes, majd 1978-tól főosztályvezető lettem, itt az osztrák hitelből épülő budapesti szállodák (Penta, Novotel,

Hyatt) franchise szerződéseinek előkészítésével foglalkoztam). 1983-1988 között a Danubius-lánchoz tartozó két margitszigeti szálloda (Ramada Grand Hotel és Thermál Hotel) igazgatója, majd 1988-tól 1995-ig az Austrotel Wien (Bécs) igazgatója, a szállodalánc üzemeltetési igazgatója lettem.

1995-1999 között a Pannonia Hotels Rt. Közép-Kelet-Európai fejlesztési tanácsadója voltam, bécsi székhellyel (a Pannonia többségi tulajdonosa 1993-tól a francia ACCOR lánc lett). 1999-től 2005-ig a szegedi Hungária Szálloda projekt-igazgatója, majd az átépítés után, 2000 augusztusától a négy csillagos Novotel Szeged szálloda igazgatója voltam. 2003-ban megkaptam „Az év szállodása” címet. 2005-ben már elkezdtem „vágni a centiket”, mert az eredeti elhatározásomtól nem tágtóttam: utolsó „aktív munkanapom” 2005. március 31! A szálloda teljesítette az elvártakat és talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy a szakma az „Év szállodásának” választott. Sokban hasonlított az előző évhez, azzal a kiegészítéssel, hogy elkezdtem keresni az utódomat, majd amikor megtaláltam kezdődött a „lobbyszás”. Nem könnyű az élet a franciákkal! Minden a tervek szerint alakult és március 31.-én „lettem a lantot!” A lobbyszás egyébként sikeres volt... Kedves gesztus volt a cég részéről, hogy „megkínáltak” az „Accor-Pannónia Díjjal” és egy kis készpénzzel. Biztosan arra gondoltak, hogy végre egy „gizda” igazgatóval kevesebb lesz a placcon.

2006. Már korábban is tudtam, hogy a szakmától, a turizmustól nem fogok elszakadni, arra gondoltam, hogy ami az évek során rám ragadt azt valamilyen formában (tanítás, tanácsadás) szívesen tovább adnám... Na, az utóbbi jött be, egyéni vállalkozóként ezen a téren ügyködtem. Világéletemben utáltam „villogni”, de tény, hogy 2006-ban megkaptam az „Alföld Turizmusáért” és a „Pro Turismo” díjakat, valamint megbarátkoztam a számítógéppel!

2007. A tanácsadást változatlanul csinálom, aztán vagy megfogadják, vagy nem... Persze nem viszem túlzásba, mert néha le kell nyírni a füvet! Ennek az évnek nagy eseménye, hogy novemberben megszületett az 5. unoka, így Péter fiamék 3:2-re vezetnek Dóri lányomék előtt. Azt hiszem, hogy ez már végeredmény.

2008. Megint nem jutott fel a Fradi az NB I-be. Feleséggemmel - Ildikóval - most töltjük be hivatalos együttélésünknek 7. évét, azt mondják, hogy ez veszélyes időszak, de mi nem adunk a mendemondákra! Ő egyébként a „Helyi Sikoly” (Délmagyarország c. napilap) marketingvezetői posztját most cserélte fel a szeptemberben megnyíló IH Rendezvényközpont hasonló feladatkörével, kiegészítve az értékesítés ügyes-bajos feladataival.

Botond fiunk most hatodikos, és ha nem is „hangyaszorgalommal”, de elég jól tanul. Hobbijai persze neki is vannak: lovaglás, szintetizátorozás, síelés, számítógépezés és a jó, ritmusos zene. Az unokák imádják, de ez az érzés kölcsönös - a mi nagy örömünkre! A „porta” lakói még: Lisy a 7 éves németjuhász, Fáni az 1 éves befogadott-keverék és Kis Sándor, aki egy közép-nagy papagáj. Baromira A tanácsadást 2012-ig csináltam, aztán elegendő lettem és visszaadtam a jogosítványomat, de azért akad néhány szálloda, amelyikre szívesen gondolok: Hódmezővásárhely: Gingko Sas, Szilvásvárad: La Contessa, Mórahalom: Colosseum.

Azóta követem ugyan az eseményeket, de nem aktivizálok magam, inkább csak akkor szállodázom, amikor két fiammal együtt vagyunk. Péter ugyanis már évek óta folytatja a családi hagyományt és nagygyapja, ill. apja után a Margitszigeten szobafőnök. Botond fiunk, aki már 22 éves, a sikeres érettségi után „csont nélkül” bejutott a BGE-re (lánykori nevén: Ker. Vendéglátóipari Főiskola), ahol az első évet letudta, majd a tanulás mellett 2016. derekán elment dolgozni a Mercure Buda Szállodába, mint londiner. A főnökei hamar rájöttek, hogy használható a fiú, és „step by step” lépegetett fölfelé: londiner és recepciós, főállású recepciós, majd szobafőnök. 2018. január óta pedig a Reptéren most

megnyílt „Ibis Styles” szállodában ugyancsak szobafőnök. Ide a Buda béli főnöke vitte magával és nagyon élvezi. A tanulmányait közben 1 évig szüneteltette, majd átment „távoktatásra” az egyetemen, de úgy néz ki, hogy a távoktatásból ismét „levelezőt” csinálnak. Szóval az oktatásban, ott is van egy kicsi káosz!

Feleségem közben váltott és egy tanácsadó és pályázatíró cégnél dolgozik, szereti csinálni! Változatos, érdekes a munkája és ameddig jön a lóvé, lehet pályázni. A 10 éve említett két kutyus sajnos már az örök vadászmezőkön hajkurássza a madarakat, de így sem vagyunk kutyák nélkül, mindkettő szuperkeverék! Megfogadtuk Déry Tibor figyelmeztetését: „Kutya nélkül lehet élni, de minek?”

Szeged-Kiskundorozsma, 2008.06.13.- 2018.04.04.

MANDULA László

1940. november 15-én születtem, Nyíregyházán. Édesapám Mandula József út-hídépítő mérnök volt a Közlekedés és Postaügyi Minisztériumban. Édesanyám a háztartást vezette és 5 gyermekét nevelte. Az édesapám 1948-ig hadifogoly volt Oroszországban, ez alatt én is három évig Apagyon éltem a kereszt-szüleimmél.

Az általános iskola első két osztályát is Apagyon végeztem, majd a harmadik osztályban már a Városmajori Általános iskolába jártam.

A negyedik osztályt Szentesen végeztem, ui. édesapámat ide helyezték büntetésül, mert nem lépett be a Kommunista Pártba. Az ötödik osztályt a Lajos utcai általános iskolában töltöttem és a hatodik osztály végén, mint körzet szélén lakó gyerek, eltanácsoltak másik iskolába. Három-négy napot a Medve utcai iskolába jártam, majd a hetedik-nyolcadik osztályt a Marczibányi téri iskolában végeztem. Felvételt nyertem a Rákóczi Ferenc gimnáziumba, itt érettségi vizsgát tettem.

Háromszor felvételiztem az Állatorvosi egyetemre, de mint utóbb kiderült édesapám forradalmi munkástanács tagsága miatt mindig elutasítottak. A negyedik felvételi vizsgát már a TF tanári szakán tettem. Felvettek és 1961-ben végeztem, testnevelő tanár lettem, vízilabda szakon edző./ Ebben a sportágban korosztályos országos bajnokságot nyertem az FTC csapatában. A TF-en ismertem meg a feleségem. 1964-ben megnősültem, egy évvel később megszületett László nevű fiam és másfél évvel később Livia nevű kislányom. Tanítottam Maglódon egy évig, majd Pesten a Marczibányi téri Zenei Általános Iskolában egy évig, ezután kineveztek a Labanc utcai iskola testnevelőjének. Itt nem volt tornaterem, hát sportudvart építettem. Télen korcsolyáztunk, jég-hokiztunk, tavasszal atletizáltunk, labdajátékokat tanítottam. Szakfelületei dicséret után az igazgatóm, igazgató-helyettesi állást ajánlott fel.

Rövid ideig tanítottam Pasaréten az általános iskolában, majd a tanári továbbképzéskor egy kolléga ajánlotta, hogy jelentkezsek az OTSH-ban a Sport Főosztályon. Főelőadó lettem, persze dupla fizetéssel (ez 1973-ban történt). Megírtam a magyar sport „Ötödik Ötéves Tervét”, az elnökség elfogadta 30 oldalas jelentésemet. Büntetésből kineveztek az OTSH SE elnökének. Ez társadalmi munka volt bérezés nélkül, de szerettem csinálni, mert a munkatársaknak szervezhettem teniszest és sítúrákat. Később kineveztek az Országos Röplabda Szövetség Főtitkárának. Ekkor már teniszedzői diplomám is volt.

A sportági irányítás problémái, a társadalmi elnökséggel együttműködés nehézségei és a sok stressz miatt nyirokcsomó műtétre került sor. Egy évig betegeskedtem, majd az orvosom javaslatára teniszedzői állást vállaltam a Népstadion SC-nél. Szerencsés volt a próbálkozásom, mert öcsém kislánya megszerette a teniszt és öt éves korától az én szakirányításommal szépen fejlődött. A sok munka gyümölcse az egymást követő versenyek első helyezése volt. Az országos bajnokságok után következett a Roland Gaross-on szerzett negyed döntő nyolcadik helyezése. Ezután siker, sikert követett. A Sidney-i Olimpián és még az Athénban megrendezett olimpián is képviselte Magyarországot. A KSI-ben, a tehetségkutatót is sikeresen végeztem. Volt, hogy a Stadion Presse helyiségében több mint 200 szülőnek tartottam felvilágosítást a felvételtől. A Tenisz Szövetség vezetése az eredményes munkát megbecsülve az egész versenyzői gárdát átvette és megalakult a KSI tenisz szakosztálya.

Ahol elindultak gyerekeink, mindenütt sikeresen szerepeltek: korosztályos EB győztesek, 8 országos egyéni bajnok és országos csapatbajnok került ki közülük. Ezek után megszüntették a szakosztályt, felmondták az állásomat és két kolléga állását is. Ez már a vad kapitalizmus kezdete volt. A KSI vezetése elvonta a szakosztály bevételeit.

Újra kezdtem építeni a BSE utánpótlását és a 90-es évek is további sikereket hozott. Tanítványaim nyerték az Országos Tízek bajnokságát, az OB egyéni és csapatbajnokságot. Tanítványaim kiváló eredményei bizonyították a jó technikai képzésemet.

Sokszor tanítottam úgy is, hogy fejből-fejbe átment a gondolatom. Ezért meg kellett tanulnom, hogy csak hasznos dolgokon járhat az eszem, mert az egyik tanítványom a nagy stressz közepette megérezte, hogy nem fogadom el a mérkőzése helyzetét és kiszólt nekem: „ha nem bírod idegekkel, menj ki a pályáról”. Utolsó 20 évem nagy felfedezése a szellemi alkotás, a ráhangoltság a munkára.

2003-ban baleset miatt eltört a vállam, majd egy évvel később csípőprotézist kaptam és mankóval a hónom alatt tartottam az edzéseket a tenispályán. Teljes gyógyulásom után pár évvel később a szívemet műtötték (70 perces *bypass*). Sokáig készültem a „nyugodt öregségre”.

Életem minden időszakában voltak pillanatok, amiért élni kellett, de megérte. Gyerekeim születtek, unokáim vannak, szép helyeken nyaraltunk, bár szerényen, röviden, de emlékeink maradtak. Gyerekeim ma is azt mondják, hogy szép gyerekkoruk volt, ezt szeretnék gyerekeiknek is megadni.

Nagy boldogsággal töltött el első fiú unokám születése Mandula Bence László, mert tovább örökíti a nevemet. Az oroszok kivonulásától, minden év június 30-a körül össz-Mandula találkozót ülünk Velencén unokatestvérem kertjében. A létszám még sose volt teljes, de 45-en már voltunk. Ennek kapcsán öcsém megcsinálta nagybátyám hagyatékából a családfát, amit mindenki szívesen tanulmányoz.

Bence unokám másodévét fejezi be a Kertészeti Egyetemen. Ikerlány unokáim pedig már nyolcadik osztályba járnak. Az idő gyorsan múlik már megtehetem, hogy időm nagy részét a műhelyemben fafaragásnak szenteljem. Mindenkinek van kívánsága, csak győzzem. Testvéreim gyerekei esküvőjére mindig feszület volt az ajándék. Ez az utolsó feszület, mert már csak az unokák fognak házasodni, és arra még sokat kell várni. De a faragás öröme és szépsége mindig megmarad.

A tenisz sem hiányzik az életemből, mert még heti egy-két órát tartok gyerekeknek, de az erőt gyűjteni kell hozzá.

Budapest, 2018.05.03.

MORÉ Csaba József

Születtem Budapesten, 1939. október 1-jén.

TANULMÁNYAIM: Fenyves utcai általános iskola, - Labanc utcai általános iskola, - II. Rákóczi Ferenc gimnázium reál tagozata,- Közgazdasági technikai végzettség,- Bőr és Cipőipari szakmunkás bizonyítvány,- Gödöllői Egyetemenél gomba szakellenőri oklevél,- Felsőfokú áruforgalmi szakvizsga,- Tejipari Középvétői szakvizsga,- MLEE esztétika szakosított tagozat,- MTV- Közte szervezésében: közszolgálati Média

Tanácsadói diploma. (Kertészeti- Szőlészeti főiskolai felvételi kérelmemet helyhiány miatt elutasították. 2 alkalommal jelentkeztem az ELTE Jogi karára, de a Bp. Tejipari Vállalat párt- és szakszervezete nem javasolta a felvételemet, s miután nem voltam párttag, beiskoláztak a MLEE egyetemre, ahol a szakosított tagozaton az esztétikát választottam. Kitűnő végzettséget szereztem, a hat év alatt az évi 21 nap tanulmányi szabadságot soha nem vettem ki. Egyetemi tanárom, Ancsel Éva filozófus volt, aki kért minket, tegyük félre a könyveket, majd ő megtanít minket az igazi filozófiai, esztétikai ismeretekre. Az esztétika tagozaton 85 hallgató volt, köztük sok orvos, mérnök, vállalati vezető, legtöbbször nem volt párttag).

MUNKAHELYEK: Bőr és Cipőkellék Ellátó Vállalat(áruforgalmi ügyintéző),- Pestvidéki Gépgyár „A” Gyáregység (kereskedelmi osztályvezető),- Auróra Cipőipari Vállalat (kereskedelmi osztályvezető),- Szerszám és Gépelemgyár (piackutatási osztályvezető),- Budapesti Tejipari Vállalat (kereskedelmi osztályvezető),- MüM 4. sz. Leánynevelő Intézet (igazgató-helyettes),- Kelet-pesti Áfész (Dömsödi-úti Baromfi-vágóüzem, üzemvezető),- Natura Gazdasági Társaság (kereskedelmi osztályvezető),- IV. ker. Szent-István téri Vásárcsarnok (piac és élelmiszerfelügyelőség vezetője.)

CSALÁDI ÁLLAPOT : Özvegy vagyok, két fiam van, Ákos és Csaba, két unokám: Viktor, Dóra.

SPORT: Vasas SC-ben tenisztemet vállsérülésemig, majd tenisz versenybírói végzettséget szereztem, mérkőzéseket vezettem. Mozgásigényem miatt I. o. kosárlabda játékvezetőként nyolc évig vezettem mérkőzéseket, a Budapesti Kosárlabda Szövetség Gazdasági Bizottság vezetője voltam, majd a BEAC I.o. női csapatának technikai vezetője. A Budapesti Kosárlabda Szövetség több esetben csapatkísérőként több külföldi versenyre küldött ki.

POLITIKA: 50 éves koromig nem voltam párttag. 1989-ben sorra alakultak régi és új pártok, melyek rendezvényein rendszeresen jelen voltam. Az összes párt között az SZDSZ programja tetszett a legjobban, melyet a kék könyv (Rendszerváltás programja) részletesen tartalmazott. Beléptem a pártba, ahol 1990-ben Erzsébetvárosban önkormányzati képviselőnek választottak egyéni jelöltként. 1992-ben a helyi szervezetnél észrevételeztem, hogy a párt tényleges politikája eltér a fent ismertetett rendszerváltás programjától, de nem kaptam érdemi választ. Ekkor három oldalas levelet írtam az SZDSZ elnökének Kiss Jánosnak, részletesen megírtam panaszomat és azonnali választ kértem. Miután kétszeri sürgetés után sem kaptam választ, 1991 őszén kiléptem az SZDSZ-ből, s egyéni mandátumomról lemondtam, új választást írtak ki a helyemre. 1992. végén beléptem a Független Kisgazda- Földmunkás és Polgári Pártba (FKGP), ahol megválasztottak az Erzsébetvárosi FKGP szervezet elnökének, de a párt Budapesti Szervezetének főtisztviselését is elláttam. 1998-ban szép eredményt értünk el a választásokon, harmadmagammal önkormányzati képviselők lettünk, önálló frakciót is tudtunk alakítani. Megválasztottak az Önkormányzat Pénzügyi Bizottság elnökének, tagja voltam a Művelődési Bizottságnak is.

1992 őszén választásra került sor a Magyarok Nemzeti Szövetségénél, ahol ügyvezető elnöknek választottak meg. Havonta tartottunk fórumokat, s miután sikerült elérnem, hogy a Magyarok Nemzeti Szövetsége ne legyen párt, így e rendezvényeken elhangzottak alapján valamennyi kormánynak (MDF,- MSZP-SZDSZ, - Fidesz- KDNP-FKGP, - MSZP-SZDSZ /két ciklus/, - Fidesz-KDNP) fél évenként 150-200 pontos javaslatot tettünk gazdasági, pénzügyi, bel- és külkereskedelmi, szociális, társadalmi, stb. kérdésekben, kritikáinkat is megtettük. E szövetségénél rendszeres kapcsolatot tartottunk a kisebbségekkel, egyházakkal és a külföldön élő magyarokkal. Több esetben meghívtak Erdélybe, valamint Svédországba az ott élő magyar közösségekhez, ahol előadásokat tartottam és a feltett kérdésekre válaszoltam.

MÉDIA: Három éves tanulmány után megszereztem az MTV-KÖZTE által szervezett Közszolgálati Média Tanácsadói diplomát. Tagja voltam a Magyar Rádió és a Duna Televízió kuratóriumának. A Duna TV-nél töltött szolgálatom alatt indítottuk el a Duna Autónia csatornát Cselényi László elnöksége alatt, a határainkon túl élő magyarok számára.

KATONASÁG: Katonai szolgálataimat Budapesten az Egészségügyi Században töltöttem el, ahol megfelelő képzettséget szereztünk elméletileg és a Honvéd Kórházban gyakorlatilag is. Hét esetben kellett részt vennünk különféle gyakorlatokon, az egyik éles esemény volt, másfél hónapig kellett részt vennem orvosokkal, ápolókkal egy vidéki karanténban, ahol 250 fős, külföldről hazavezényelt egységet kellett megfigyelünk kolera-gyanú miatt.

EGYÉB: 1989. XI. 21-én 10 taggal megalapítottuk a Bárdos Lajos Kórusiskola Egyesületet, a Magyar Rádió /Bródy Sándor u.- 5-7/ címen. Ennek alapján a Magyar Rádió világhírű Gyermekkórusa – állami finanszírozási problémák miatt - önálló kórusiskola kategóriába került, mint közhasznú szervezet. Egy évre vállaltam el az alapító tagsággal járó feladatokat, más irányú elfoglaltságaimra tekintettel. Fiam, Csaba 6 éves korától tagja volt a Magyar Rádió Gyermekkórusának.

Perényi Rudolf gimnáziumi osztályfőnökünk távozásra kényszerült a gimnáziumból furcsa körülmények miatt. Írásban tiltakoztam a II. ker. Tanács VB. Oktatási Osztályán, ahová behívtak személyes elbeszélgetésre. Kértem, hogy osztályfőnökünket helyezték vissza állásába, határozottan tudomásomra hozták, hogy erre nem kerülhet sor. Közöltem, ha nem veszik vissza tanári állományba, akkor a gimnázium közelgő jubileumi ünnepségére nem megyek el tiltakozásul. Kinevettek és elbúcsúztak tőlem.

1967 őszén a Baranya Megyei Tanács VB. irodalmi pályázatot hirdetett meg az első magyar egyetem alapításának 600. évfordulójára. Írtam egy három felvonásos drámát „Életár” címmel. A dráma megtörtént eseményen alapult, Perényi Rudolf (név nélkül) volt a főszereplője. A dráma beküldését tiltakozásnak szántam, vállalva az esetleges kellemetlenséget is. A beküldött pályázat elutasítását az Operatív Országos Bizottság Irodájának nevében Végh József írta alá, s küldte vissza címemre. A Baranya Megyei Tanács VB. titkárnője telefonon felhívott, s jóindulatúan arra kért, hogy hasonló témájú irodalmi alkotásaimnál legyek óvatos, nehogy bajom származzon ebből.

Ebben az időben a Budapesti Tejipari Vállalatnál kereskedelmi osztályvezetőként dolgoztam, s hogy Perényi Rudolf osztályfőnökünkön segíthessek, felajánlottam számára, hogy jöjjön ki az irodámba, s vállaljon el egy nyugdíjas piackutatói állást. Rudi bácsi örömmel kijött és másfél évig lelkiismeretesen végezte a piackutatói munkát. Sajnos, akkor jött egy kormányrendelet, mely megszüntette az állami vállalatoknál a nyugdíjasok foglalkoztatását.

ZÁRÓSZÖVEG: Miután elértem a 78. életévemet, gondolni kell a távozásomra is. Komplex temetést előre megterveztem, befizettem annak teljes költségét, így szeretteimnek csak egy telefonszámot kell felhívniuk, s mindent elintéznék. Ezzel fiaimat segítem.

Jó volt élni a Földön, szép emlékeim vannak, ezek között is kiemelkedik a négy gimnáziumi év, mely valóban felejthetetlen volt számunkra. Bár sokan eltávoztak közülünk, de emlékeik szívünkben élnek!

Budapest, 2018.04.18.

NÉNYEI Gábor

Úgy kezdem, ahogy az ántivilágban illet: édesapám 1945 előtt műszaki katonatiszt volt, a másfél éves frontszolgálat és közel 3 éves orosz hadifogság után visszatérve vasút- és hídépítő katonai műszaki végzettségét technikusnak ismerték el, s mert Budapesten, mint megbízhatatlan nem kaphatott állást, különböző vidéki munkahelyeken dolgozott építés-vezetőként, s kéthetente járt haza.

Mi édesanyámmal a kitelepítés veszélyét kikerülendő 1951-ben önként Karcagra költöztünk, ahol édesanyám tanári állást kapott. Az 1953-as Nagy Imre féle váltás után óvakodtunk ismét vissza Budapestre, addig, 1951-53 között, másfél szobás – csodával határosan megmaradt – budapesti állami lakásunkban szüleim kéthetente találkoztak, - egyikük Karcagról, másikuk pedig Miskolcra érkezett.

Ezzel a családi háttérrel, egyke gyerekként kerültem a gimnáziumba egy szüleim közti kompromisszum eredményeként, mert édesapám technikumba, édesanyám pedig humán gimnáziumba íratott volna, s e két erő eredőjeként lettem reál-gimnazista.

A gimnázium négy éve legszebb emlékeim között szerepel, Rudi bácsi, Kozma Péter és Lugossy Margit voltak rám a legnagyobb hatással. Ez időben meggyőződéses ateista voltam, s fogalmam sem volt róla, hogy ezek a tanárok különböző templomok sarkaiban megbújva gyakorolták hitüket. Rudi bácsi egy életre beoltott a magyar irodalom iránti szeretettel, ezt a szeretetet most is gyakorlom, néha még versolvasással is.

56 okt. 23-án Erdélyszky Bandival meg Botár Andrissal voltunk kinn a Bem-téren, majd vonultunk a Kossuth térre. Andris aznap éjjel nálunk is aludt. Ez a csodálatos 12 nap soha el nem múló élményem marad, egy pillanatnyi mennyország a nemzet életében. Mondom ezt akkor is, ha tisztelettel elfogadom a másik oldal véleményét, akiknek mindez a 44 végi rettegéseket idézte vissza.

A gimnázium befejezte után igazán jó felvételim, s un. X-es származásomat ellensúlyozó protekció segítségével bekerültem az Állatorvosi Főiskolára. Persze magyar tanár szerettem volna lenni, de győzött a lehetőségek józan fölmérése.

1958. okt. 5-én, hajnalban: házkutatás. Édesapámmal együtt vittek el, a fekete autóban négyen ültünk hátul: két szélről a két detektív. A házukban lakó iskola-igazgatóék szerveztek egy diákcsapatot, még fegyvereik is voltak, s 58 nyarán lebuktak. Valószínű, hogy szegények mondhattak rólunk valamit, bár mi nem voltunk benne ebben a szervezkedésben. Édesapám viszont valóban részt vett a miskolci felvonuláson, s amikor hazaért, írógépünkön gyártottunk vagy 50 db. röpcédulát, amelyhez a nemzetiszínű keretet én rajzoltam meg színes ceruzával.

A nyomozás során édesapámra rábizonyították, hogy a háború alatt kivégeztetett két orosz partizánt, akik éjjelente kilőtték az őrség egy-egy katonáját. Minden bizonnyal rengeteget lehetett magánzárkában, s ahogy engem is ütöttek-verték, meg sötétzárkában tartottak, minden bizonnyal övele sem bántak kesztyűs kézzel. Édesanyámnak egyszer engedélyeztek egy beszélőt a három és fél hónap alatt, szabályos síró, remegő kezű idegtróncsot csináltak édesapámból, aki egyébként kőkemény, katonás férfi volt. Mivel én rólam azért kiderült, hogy semmi érdemlegeset nem tettem, 58 karácsonya után kiengedtek, édesapám pedig – most már az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárából kikért dokumentumok alapján elhiszem – 1959. jan. 19-én, hihetetlen ügyességgel és gyorsasággal - öngyilkos lett. Búcsúlevele szerint minket akart menteni. Lakatos voltam, amikor elkészítettem sírfeliratát: „Senki szeretete nem nagyobb azénál, aki életét adja az övéért”.

Az Állatorvosi Főiskolán nem folytathattam a tanulást; az utolsó csapást a gyönyörű, kékszemű, feketehajú lányka, első szerelmem mérte rám, aki édesapja kívánságára ideiglenesen megszakította velem a kapcsolatot. „A semmi ágán ül szívem, Kis teste hangtalan vacog...” Ezen állapotomban is voltam azonban olyan gögös, hogy nem éltem az ideiglenesség egérútjával.

A Transzformátor Szövetkezet pincéjében kezdtem új életemet lemezrakodással, majd a János Kórházban folytattam beteghordóként, ún. pavillonosként. Későbbi anyósom ott dolgozott a laborban,

(persze nem tudtunk egymásról) s ő mondta akkoriban, hogy ezek a pavilonosok vagy a börtönből jöttek, vagy majd oda mennek! Jó kis iszákos társaság volt, egy-két orvostanhallgató aspiránstól eltekintve. Itt tettem német nyelvvizsgát, az orvosokéi között jött meg a bizonyítványom dr. Mennyei Gábor címre. A gyermekosztályon ügyködtünk egy magamszűrű fiúval együtt, hordtuk a gyerekeket vizsgálatra, az ételt és moslékot, a tiszta és szennyes pelenkát, s mostuk az ablakot, két szólamban füttyülve.

59 szeptemberében fölvettek szállodaportás tanulónak, - a főszemélyzetis hölgynek rokonszenves voltam, s egy hónap múlva már a Margitszigeti Nagyszállóban találtam magam. Itt már vadul tanultam – oroszul és franciául. Szukarno indonéz elnök „tróntermébe” én vittem az újságot, meg a valahányadik pártkongresszus küldötteinek szobáiba is. De hát, aki túl magasra száll, nagyobbat bukik: sötét múltamra (amelyről persze mélyen hallgattam,) fény derült, s máris repültem a Szabadság Szállóba pincértanulónak. Így történelmi távlatból nézve talán emberségesek voltak velem... de akkor én ezt tragédiaként éltem meg, néhány napig teljesen kábult voltam. Aztán mégis belejöttem a napi 300 pohár törölgetésébe, a söröshordó-csapolásba, meg a kasszírnök szódával való kiszolgálásába...

De az új szakma mégsem volt ínyemre, s elhatároztam, hogy legalulról kezdem, ahol békén hagynak: 1960 szeptemberétől már géplakatos tanulóként nyomtam a reszelőt. A mester nagyon utált, csak akkor enyhült meg, amikor egy iskolai ünnepélyen eljátszottam Liszt 1. magyar rapszodiáját. (Ó, boldog idők, amikor egy szakmunkásképzőben is ott állt még a zongora...) Helyzetem tovább javult, amikor iskolai szakmai versenyt nyertem, azután pedig egy év elteltével kihelyeztek a Híradótechnikai Vállalathoz, s végleg betagozódtam a munkásosztályba. Nagyon-nagyon szerettem az öreg szakikat, akik minden csínyre és fortélyra megtanítottak, az oktatást hamiskás vigyorral kísérve. Máig ismétlegem a nevüket, el ne felejtsem, hogy majd valamikor a mennyországban újra parolázhassunk.

Persze ezt a helyzetet sem tekintettem véglegesnek, s a szakmunkásiskola utolsó évével párhuzamosan – teljesen szabálytalanul – esti gépipari technikumba is jártam a 61-62-es tanévben. Máig szégyellem, de a cégnél beléptem a KISZ-be is. (Szerencsére akkor még nem létezett számítógépes nyilvántartás, rólam meg a BM addigra feltételezhetően levette a kezét). A géplakatos segédlevéllel és KISZ-igazolvánnyal a hónom alatt jelentkeztem a Műszaki Egyetemre. A felvételi lapomon ott díszelgett pirossal a kommunista idők sárga csillaga, származásom jele, az „X”, nehogy valaki velem kapcsolatban tévedésbe essék. Ezt azonban sikerült miniszteri! protekcióval ellensúlyozni, így miniszteri fellebbezéssel 62 októberének végén bekerültem a Műszaki Egyetemre, az esti tagozatra. Mellette szerszámköszörűsként dolgoztam.

A tanév befejeztével különbözeti vizsgával átjutottam a nappali tagozatra, s ugyan négy évvel később, mint kortársaim, de befejeztem az egyetemet. Gimnazistaként meg sem fordult volna a fejemben, hogy valaha műszaki tudományokkal foglalkozzam, annyira csak a humánum érdekelt. Mégis csak hálát tudok adni azért, hogy erre a területre kerültem, ahol a sokszoros kivettetés után meg tudtam kapaszkodni. Köszönettel tartozom az egyetemnek, amely – ahogy 44-ben a zsidóbújtatók – úgy adott menedéket a hozzám hasonlók sokaságának, hiszen jószerivel ez volt az egyetlen felsőfokú intézmény, ahová például az egyházi iskolákból kikerülteket fölvtették.

Ezután már a nyugalmas évek következnek: házasság a diplomavédés után, 15 év épületgépész tervezés egy mezőgazdasági tervező vállalatnál (Agroterv/Agrober). Szinte az egész országban voltak munkáink; telepötyögtettem kazánházakkal, melegvíz-és gőzellátásokkal egész Magyarországot. Bizony, búcsúzásakor megsirattam ezt a jó kis munkahelyet.

A Phylaxia vállalatnál fővállalkozó részlegre kerültem, innen a szocialista világot jártam be egészen Mongóliáig. Mivel e részleg profilja a szocialista országokban létesített kísérleti, klimatizált állatházak megvalósításán kívül a Mongóliának nyújtott segítség lebonyolítása volt, a rendszerváltozás után, 1990-ben fejvesztve kellett innen elmenekülnöm az Energiagazdálkodási Rt.-be, ahol szintén fővállalkozóként (létesítményfelelősként) dolgoztam 14 évig. Mivel mindig szerettem műszaki létesítményekben a hatalmas méreteket, itt igazán otthonra találtam. Egyik utolsó nagy munkám a Mátrai Erőmű kéntelenítő projektjében való részvétel volt. A kb. 64 m magas, alul kb. 30 m átmérőjű kéntelenítő vastestet az erőmű egyik hűtőtornyában helyezték el. Nem bírtam ki, hogy 61 évesen ne másszam fel az állványerdőben az épülő vastest tetejére.

Innen 2003 végén a Transelektro Rt.-be csábítottak át, - a Pécsi Erőmű három kazánjának gáz, ill. fatüzelésre való átállításában vettem részt. Vesztemre változtattam; az EGI ma is virágzik, míg a Transelektro 2007 elején csődbe ment. Az ezt követő tárgyalások során úgy látszik, megtetszett a képem a felszámoló biztosnak, mert ő vett föl életem első kirúgatása után 3 nappal a Transelektro egyetlen dolgozójaként maga mellé, felszámolni a volt céget. Most itt vágom magam alatt a fát, mert minél többet küzdök, annál jobban fogy a hátralévő munka.

Néhány szót még az otthoniakról. 67-ben vettem feleségül Farkas Gabriellát, aki 20 éves kislánként vállalt engem múltammal együtt. Csak szuperlatívuszokban tudnék intelligenciájáról, áldozatkészségéről, finom megérzéseiről, hűségéről beszélni, ha mernék, de nem merek, mert biztosan nem találnék megfelelő szavakat. („...nincs rá szó, nincsen rá fogalom.”) - 7 gyermekünk született. A 7. a diplomáját idén júliusban veszi át a 7 közül utolsó delikvens. Jelenleg a 18-ik unokánál tartunk.

A zenéről hadd írjak még. Géplakatos tanulóként - sokévnnyi zongorázás után - két évig tanultam orgonálni. Mint a műszaki életben a nagy méretek, itt az orgona fölséges hangzása ejtett rabul, s bár ez után évtizedek maradtak ki – közben azért képtelen voltam az orgonáról teljesen lemondani, zongorán játszottam az orgonadarabokat, s feleségem volt a „lábam”, a pedál szólam -, 37 évesen beálltam éppen abba a Rákócziánium templomkába kántorkodni, ahonnan Szentkúti tanár úr (titkos kántor és kórusvezető, egyben volt gimnáziumi énektanárunk) még géplakatos inasként páros lábbal penderített ki, amikor 1960-ban gyakorlási lehetőséget kerestem nála. Kántorként rövidesen kórust alapítottam saját gyerekeimből, meg barátaikból. Ezt 15 év után átvette közzgazda fiam, majd tőle a Zeneakadémiát végzett egyik lányom. Én változatlanul az orgonapadon szolgálók, amíg hanggal meg energiával bírom.

A fentiekből kiderül, hogy az Egyházzal kapcsolatos fenntartásaim is köddé váltak. A börtönből való kikerülésem után, amikor teljesen magamra maradtam, s sokan kerültek, mint egy pestisest, egy illegális katolikus közösségben találtam új barátokra, ahol később feleségemet is megismertem. Egy-egy vezetőnket bebörtönözték, de nem ijedtünk meg, s nélkülük is folytattuk. Jövőre lesz 50 éve annak, hogy ez a máig létező közösség magába ölelt, - az ötölük kapott indíttatások és zenei tapasztalataim hatására a 80-as évek közepén elvégeztem a világi teológiát is. Feleségemmel együtt jegyes-oktatásban veszünk részt, s van egy csodálatos fiatal házaspárunk, ahol segítünk megélni az együttlétnéket azt az örömet, ami nekünk, annak idején, fiatal korunkban kijutott, s amiben most mi is újra részesülhetünk.

A munka mellett a templomi ifjúság szervezésében is részt vállaltam: évente csónaktúrákat, sítúrákat szerveztem. Elköteleződéselem jeleként 1993-ban diakónussá szenteltek. Ezt azt jelenti, hogy az előljáró pap engedélyével prédikálhatok és áldoztathatok a miséken, ugyanott bizonyos kiemelt liturgikus feladatokat láthatok el. Emellett elvárják tőlem (inkább: elvárom magamtól), hogy az egyház karitatív életében aktívan részt vegyek.

2012-ben, közel 72 évesen nyugdíjba kerültem. Ez némi bánattal töltött el, mert jó dolog volt a nyugdíj mellett teljes állásban dolgozni, csorbíthatlan mérnöki fizetéssel. De hát egyszer mindennek vége szakad – ahogy a szintén nyugdíjas Seregély István egri érsek mondja, semmi sem tart örökké, még a Szent Péter székesegyház sem – hát még egy felszámolás alatt lévő cég anyagi maradványai, ha azt az én fizetésemén kívül még egyéb tényezők is jócskán dézsmálják.

Az új helyzetbe igyekeztem beletalálni, folytattuk feleségemmel a jegyes-oktatást, változatlanul vezettük a fiatal házaspár kört, s új tevékenységként a jezsuiták által szervezett cigányoktatásba is belevágtam. Ez azt jelenti, hogy nyolc osztályt el nem végzett hátrányos helyzetű fiatalokat segítünk el az általános iskola befejezéséhez.

2009-ben az egyik lányom belépett Franciaországban egy szigorú bencés közösségbe. Sokszorosan megsirattam ezt a történetet, ő volt az egyházzénész és sok mindenben lelki társam. Azzal igyekeztem kompenzálni fájdalmamat, hogy beléptem az ő mintegy elhagyott helyére abba a gregorián kórusba, amelyben ő énekelt.

Abban az áldásban volt részem, hogy az apátnő 2010-ben hazaküldte azzal, nem alkalmas a kontemplatív életre, és inkább folytasson a világban aktív életet. (Fogadására egy 30 fős bérelt busszal mentünk ki a Ferihegyre, s az apátnő utasítása szerint nemzeti színű zászlókkal vártuk). Azóta férjhez

ment egy háromlányos özvegy férfihoz, és három saját gyermeknek adott életet, azaz jelenleg hat gyermeket nevel. Az eddigi legkisebb – csecsemő - unokánk édesanyjában is őt tisztelhetjük. Úgy szoktuk mondani, hogy a „kapott” három lánnyal együtt 32, önelkülük 29 unokánk van a hét gyerektől.

Idén feleségemmel együtt az öregedés nyilvánvaló jelei miatt – bár fájdalommal – de elhagytuk az eddigi gyönyörű közös munkát, a jegyesoktatást, a fiatal házaspárok vezetését, és jómagam idén kiléptem a gregorián kórusból is. Maradt kettőnknek a már említett régi közösség vezetése (kétszeresen börtönviselt vezetője nemrég meghalt). A cigányoktatásról egyelőre nem tudok lemondani, annál is inkább, mert botcsinálta tanárként talán sikeresnek is bizonyulok. Tartom még a frontot az orgonapadon is, de nagyon igyekszem, hogy utódomat kineveljem.

Igyekszem bátran farkasszemmel nézni az öregséggel, de azért nem adom föl teljesen a küzdelmet. Zongorázom, sokat vágok fát (nagy kertünk van, ott is szeretek kapirgálni) s ha tehetem, úszom. És éljük az óriási család (47 fő, csak a házastársakkal együtt) mindennapjait, a gyerekek, unokák gyakran ellepnek bennünket, a hat kisebb-nagyobb szobánkban elférnek valahogy, némi ügyel-bajjal. Aztán, amikor elmennek, árva a ház, nincs kacagás, igen furcsa látni a magányosan maradt ágyakat, járókát. Még az a szerencse, hogy együtt lakunk nyolcgyermekes fiamékkal, akiknek van egy hároméves gyönyörű kislányuk, őt lehet óvodába vinni, óvodából hozni. Meg van egy felvidéki (szlovákiai) pótlányunk is, aki immár negyedik éve jár tőlünk Budapesten konzervatóriumba.

Az életet már megjártam... így, lassan már történelmi távlatból visszanézve elmondhatom: szép volt. Hogy a küszöbön álló öregség keserveivel, meg esetleges újabb történelmi megpróbáltatásokkal hogy tudok - immár nemsokára passzivitásra ítélve - megbirkózni, nem tudhatom. Csak reménykedem, hogy utolsó óráim eljöttékor sem mondhatok majd mást, csak köszönetet azért az életért, amelyet ajándékba kaptam.

Budapest, 2008.06.13. és 2018.04.05.

PAPP György

A kelet-törökországi Malatya-ban, 1939.10.10-én, 19.30-kor születtem (már akkor is lusta voltam). „Sehr schön”- mondta a Berlinben végzett szülésorvos. „Az orrocskája olyan, mint a kormányzó úr öfőméltóságáé”- írta anyám Kolozsvárra nagyanyámnak. A születési okiratomat Akcedagban állították ki, Sultansuyu Harasiban laktunk a Toros hegyei között 1500 méter magas fennsíkon, „ott vagyok honn”. A törökök Attilának hívtak.

Apám, Papp Károly a kertészeti főiskola elvégzése után 1929-ben egyénileg kötött két éves szerződést a török állammal. Anyám Sándor Anna festőművész volt, Nagybányán szép akvarelleket festett, mesekönyvet írt.

1940 júniusában hazaköltöztünk. (Háború idején legjobb otthon lenni. Meg a gyerekeknek úgyis majd magyar iskola kell.) Laktunk Budapesten, Nagyatádon (a testvérem ott született), 1943-tól a csallóközi Éberhárdon. 1945 májusában a cseh rendőrök csónakba ültettek és átküldtek a Dunán. Innen, az ártérből tovább: Dunacsuny, Rajka, Mosonmagyaróvár után 1948-tól Budán és Ady ligeten laktunk.

Öt általános iskolába jártam. Sportoltam a BVSC-ben és a Vasasban. Az első Toldyból átküldtek a II. Rákóczi gimnáziumba. Mindig kötelességtudóan jártam iskolába, kivéve, ha repülni „kellett”. Ezüstkoszorús pilóta lettem. Azért leérettségiztem. 1958-62-ig a miskolci Műgyetemre és a könyvtárába járogattam, majd kirúgtak. Utána felsőfokú technikum kövezett (hogy el ne vigyenek katonának).

Minden tanáromra szívesen emlékszem, a legszívesebben arra a fityulás apácára, aki fél év alatt megtanított minket írni-olvasni és 100-ig számolni.

1964-69: Az esztergomi repülőgépgyárban részt vettem vitorlázó repülőgépek (R-26, E-31, EV-1) terveinek kidolgozásában és gyári csapatpróba repülésekben (közben három hónapig egészségügyi katona voltam), a berepülési mérések kiértékelését is végeztem. 1967-68-ban esti tagozaton elvégeztem a főiskola befejező évét. Bábolna beszállítója lettünk, ezután légttechnikai berendezéseket terveztem.

1969-ben főállású repülőoktatóként elvállaltam a Postás Repülőklub vezetését. 1973-ban ismét oda mentem „ahová a népi demokrácia állított” - áthelyezéssel a mezőgazdasági repülőgépes szolgálat műszaki főosztályára kerültem. Itt főleg permetező, műtrágyaszóró repülőgépek, helikopterek szervizelésével, javításával kapcsolatos napi munka, oktatás, próbapadok tervezése, sok stb. volt a feladatunk.

1982-ben megkértem a repülési igazgatót, vegyen át hivatásos pilótának. A vezérigazgató hozzájárult. A repülőgép-típusra való átképzés és speciális kiképzés után 1983-tól lettem térképész-pilóta. Egész Magyarország területe felett készítettünk nagyméretű légifelvételeket nagy pontosságú térképek rajzolásához a geodéziai vállalatok részére. Ez a repülés kemény és szép munka volt. 2001-ben fejeztem be a repülést. Voltam cserkészkölyök, úttörő, DISZ és KISZ-tag, tanácsstag és MDF-tag.

1969 óta Pelle Judit a feleségem, 1943-ban született a János kórházban. Óbudán laktak. Édesapja, Pelle László (az olimpiai bajnok testvére) sportorvos volt. Édesanyja a Szilágyiban tanított földrajzot. Jutka ott érettségizett, utána bődízművészéget tanult és mindig dolgozott. Női táskákat tervezett, és azokat készítette. Vidám, türelmes és erős akaratú. Egy lányunk született, Katalin (1970). Balatonalmádiban laknak szép, nagykeres házban. A veszprémi Vetési Gimnáziumban tanít matematikát, földrajzot francia nyelven. Kedves, vidám, önálló és erélyes. Gyermeke, Révész Ádám (2007), okos, szorgalmas segítőkész. Tanulásban, sportban kiváló. Édesapja, András (1976), autókereskedő, szövívő, ingatlanközvetítő, Budapesten dolgozik. Ügyes, tevékeny.

Testvérem Gábor Pál (1941), Brazíliában, Recife mellett él. 1956: Széna tér - Mecsek - Bakony. December 22-én a szovjet hadsereg utolsó magyarországi harci bevetésén fogták el. Kiskorú volt, elengedték. 1958-ban az osztrák határőrök egy menekülttáborba kísérték őket. Innsbruckban gimnáziumot, Münchenben technikai főiskolát végzett, utána tengerjárón elektrikus tiszt lett. 1968-ban megtalálták: irány Brazília. Ipari robotok vezérléséhez elektronikus küttyüket gyárt. Hét gyermeke és hét unokája van. A hetedik gyermeke, Karolina Varsóban várandós a nyolcadik unokával. Az apa, Adrián beszél magyarul.

Budapest, 2018.04.24.

PETIK Zoltán

1940. december 15-én születtem, Rimaszombatban. A Medve utcai Általános Iskolából kerültem a II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumba. Az iskola akkoriban híres, de inkább hírhedt volt néhány tucat „túl temperamentumos” diákjáról.

Valószínűleg onnan hoztam a fegyelmezetlen viselkedésemet, amivel később többször megzavartam az órákat tehát nem tartozhattam a könnyen kezelhető, „jó” diákok közé. Nem sokat javított a helyzetemen, hogy az első adódó alkalommal

jelentkeztem vitorlázórepülőnek Papp Gyurival, Murányi Dzsemivel, Rehák Balázssal együtt.

A szükséges orvosi alkalmassági és elméleti vizsgákat követően minden szabadidőmet a hármashatárhegyi reptéren töltöttem, ez erősen a fegyelmezett tanulás rovására ment. Az érettségi előtti őszen nagyon fontos volt számomra, hogy egy kéthetes továbbképzésen ott tudjak lenni erre azonban nem kaptam engedélyt az iskolától. Felkerestem a körzeti orvost, akinek elpanaszoltam, hogy teljesen kikészültem az érettségire való felkészüléstől és kértem, hogy évhalasztási javaslatot adjon. Rudi bácsi persze azonnal átlátott a szitán, de nem akadályozta meg az évhalasztási kérelmet.

Amikor vidáman megjelentem a továbbképzésen és elmondtam, hogy milyen ügyesen kerültem ide, azonnal hazazavartak. Visszaút nem volt így dolgozni mentem és egy év múlva érettségiztem 1959-ben. Jelentkeztem és felvételt nyertem a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Gépészmérnöki karára. Odaérkezésem után először a miskolci repülőklubot kerestem fel. Miskolcon sokkal több lehetőségem volt a repülésre, a tanulmányokat teljesen elhanyagoltam. Egy rajzbeadás utáni vidám estén hangos éneklésünket kifogásolta két rendőr, szó szót követett és egy fegyelmi tárgyalás után a tanulmányi osztály vezetője azt javasolta, hogy kérjem elbocsájtásomat a kar Dékánjától. Ezt a kérésemet –gondolom, örömmel - teljesítették.

Otthon még egy versenyen is elindultam és reménykedtem, hogy megúszom a katonaságot. Nem úsztam meg: 1961. október TIZENHARMADIKÁN az Angol utca TIZEHÁROM számra TIZENHÁROM órára szóló behívó! Csak annyit, hogy lokátor rajparancsnokot csináltak belőlem, de az egyik tiszt utasítására elkezdtem temperáival az általa megrendelt témákban festeni, mindenféle kultúrszoba-díszítési versenyt megnyertünk, ezzel gyakori szabadság járt. A katonaságnak legtöbbit azért köszönhetek, mert volt elég időm arra, hogy elszámoljak az addigi disznóságaimmal, amit főleg a szüleim kárára és bánatára követtem el. Apám hozott egy jelentkezési űrlapot, hogy írjam alá a jelentkezésemet a Budapesti Műszaki Egyetem (akkor ÉKME) Építész karára. Éreztem, hogy ez után több esélyem nem lesz, hogy legalább valamennyire jóvátegyem a disznóságaimat, ezért minden alkalmat megragadtam, hogy a felvételi tárgyakat tanuljam. Kalandos utazással (még katonaként) megjelentem a felvételin. Előfelvételt nyertem, mert csak 1963. november 22-én szereltem le.

Az egyetemet esti tagozaton végeztem, ott ismertem meg egy Zeisel Márta nevű hallgatót, akinek nemsokára megkértem a kezét. 1967. július 28-án összeházasodtunk, miután a családja meggyőződött róla, hogy tudok enni késsel, villával és néha még társaságban is tudok valamennyire viselkedni. Röviddel házasságkötésünk után motorbaleset következtében feleségem mája súlyosan sérült, emiatt csak 1970 márciusában születhetett meg Zoli fiunk. Dóri lányunk 1972-ben, András fiunk pedig 1976-ban követte.

Lányunk 2006 májusában kötött házasságot. Első unokám, Matild, 2008 decemberében született. Második unokám, Zénó 2011 júniusában látta meg a napvilágot.

Feleségemmel nem régen volt az ötvenedik házassági évfordulónk Neki új térdízülete van az egyik lábában, nekem meg egy új gyújtásszabályzó *pacemaker* van a bal keblem felett beszerelve, ezért jól vagyunk.

A többit majd megbeszéljük a találkozók alkalmával.
Szeretettel az osztály renegát fekete bárányától.

Budapest, 2018.04.20.

REÉ András

1940. november 26-án születtem Budapesten. Édesanyám Puskás Piroska (1917-2012), édesapám Reé Andor (1908-1945). Az általános iskolát az Ürömi úti és a Lajos utcai iskolákban végeztem, majd 1958-ban érettségiztem a Rákóczi Gimnáziumban, Perényi Rudolf tanár úr osztályában (IV. a). Érettségi után sikerült elég jól felvételiznem ahhoz, hogy a BME gépészmérnöki karára „egyéb” származásom ellenére simán felvegyenek. Tanulmányaim

közben a harmadik évtől demonstrátor lettem a Műszaki Mechanika Tanszéken, majd közelebbi kapcsolatba kerültem a Mechanikai Technológia Tanszékkel is.

1963-ban végeztem a gépgyártás technológus szakon, és felvetődött az egyetemen maradásom, de anyagi okokból harmadév elején kénytelen voltam társadalmi ösztöndíj-szerződést kötni, így ennek megfelelően kezdtem dolgozni szeptembertől az Elektromos Készülékek és Anyagok Gyárában a technológiai osztályon. Az utóbbi tanszék azonban lépéseket tett a bekerülésem érdekében, így november végén a KGM áthelyezett a tanszékre. 1966-ban szakmérnöki, 1968-ban mérnök tanári oklevelet is szereztem, 1972-ben doktoráltam, szakmai és tudományos területem a fémek képlékeny alakítása. 1998 és 2000 között négyszer három hónapig Líbiában dolgoztam anyag szakértőként. 2005-ig voltam főállásban a tanszéken, azóta pedig nyugdíjas címzetes docensként megbízási szerződésekkel dolgozok és oktatok magyarul és angolul, kb. harmad vagy fél gőzzel.

Még a diplomázás évében, 1963-ban megnősültem, így már közel 55 éve vagyunk együtt Katival, akit viszont maszek asztalos apósom okán nem vettek fel a vegyészmérnöki karra. Később azonban mégis bekerült a vegyészkarra laboránsnak, majd programozónak, ahonnan a Bokros-csomag kapcsán került nyugdíjba.

1965-ben tudtunk beköltözni a 30 éves hitellel épült társasházi lakásunkba a Bogár utcában, ahol azóta élünk. (Előtte két évig Kati szüleinél laktunk.) Ezután jöttek a gyerekek, két fiú és egy leány. István fiunk (1967) informatikus lett, László (1968) technikus, Krisztina leányunk (1974) testnevelő és gyógy-testnevelő tanár. 1990-től jöttek az unokák, Tamás (1990) és Zoltán (1993) informatikus, Ádám (1994) az ELTE jogi karán kb. a felénél tart, Evelin (1997) úszást oktat kicsiknek és futóedzőnek készül, Emese (1999) készülődik az érettségire, Balázs (2002) pedig nem nagy kedvvel, de csinálja a gimnáziumot. 2015-ben megszületett Dani dédunokánk, aki Zoltán kislánya.

Talán még emlékeztek régi hobbimra, a repülőmodellezésre. Még a gimnazista időben, 1957-ben tagja lettem a magyar csapatnak és részt vettem a cseheknél egy világbajnokságon. Ezen kívül az 1958-as szezonban repülni is jártam Petik Zolival és Papp Gyurival. Az egyetemi évek alatt és még utána pár évig keveset modelleztem, de később ráerősítettem, és 1969-től 2015-ig folyamatosan a magyar csapat tagja voltam egy kategóriában. A fénykorom a 90-es évek és az új évezred első évtizede voltak, amikor nyertem két egyéni és hét csapat EB aranyat, egyéni VB ezüstöt és csapat aranyat, ezüstöt és bronzokat. Öt világrekordot (mind a BME aulájában) és kb. két tucat magyar rekordot értem el, és nyertem több nemzetközi versenyt, illetve kb. húsz magyar bajnokságot.

1971-ben bekerültem a Magyar Modellező Szövetség elnökségébe, ahol tag, alelnök, majd elnök lettem 1993-tól 2017-ig. Jelenleg alelnökként igyekszem az átmenetet biztosítani, de több ciklust nem akarok vállalni. A sportdiplomáciai tevékenység is megtalált, 1989 óta vagyok magyar delegátus a nemzetközi szövetségünkben, ahol 1995 óta alelnöki funkcióm is van. Ebben a minőségemben eddig 44 EB és VB zsűrijében voltam tag vagy elnök, idén egy már megvolt, még két ilyen feladat vár rám a nyáron.

Szeretek síelni, de nem sok idő jut rá, telenként egy-egy hétre elmegyek, ez számomra a legjobb kikapcsolódás. Párttag nem voltam, és nem is leszek.

2018. április

SARKADI Imre

Születtem 1940. augusztus 31-én, Pesten, a Klinikán. Utána felvittek pólyában a szüleim lakásába a Palánta u. 21-be. Testvérem János 1944. novemberben született, ugyanilyen szcenárió szerint. Itt éltem 1970. március 21-ig a házasságom napjáig.

Szüleim Makón születtek, édesapám 1904-ben, édesanyám 1909-ben, mindketten nagycsaládban. Édesanyám szakmája kötszövő, édesapám szakmája kőműves volt. Édesapám a gazdasági világválság következtében 5 évig Franciaországban dolgozott. Hazatérte után házasodott össze édesanyámmal. 1936-ban Budapestre jöttek. Édesapám a Budapest Fővárosi Elektromos Művekben helyezkedett el, édesanyám a Palánta u. 21-ben lévő 6 lakásos bérházban gondnok lett. A ház tulajdonosa 1945 előtt külföldön nagykövet volt. 1949-ben államosították a házat és - hogy megtarthassák a bérlakást -, édesanyám házmesteri állást vállalt az Ingatlan Kezelő Vállalat alkalmazottjaként. Ez időtől kezdve házmester gyerekek lettünk. Ez egy bélyeg volt egész fiatalságunk alatt.

Szüleim, édesapám 1973-ban, édesanyám 2002-ben bekövetkezett haláláig a Palánta u. 21-ben laktak. Az általános iskolát 1946-1954 között, az Áldás utcai - korábban 4 osztályos - iskolában jártam ki közepes eredménnyel. Az én osztályom volt az első, aki 8 osztályosként végzett.

A középiskolát a Rákóczi Ferenc Gimnázium reál-osztályában végeztem 1954-1958 között, közepes eredménnyel. A Rákócziban nagyon sok jó tanárral találkoztam, akik sok tudást és életszemléletet adtak számomra, szinte tudatom alatt. Erre csak későbbi éveimben jöttem rá. Sok példát tudnék erre felsorolni, de már késő. Itt kezdett kialakulni bennem, hogy mi legyen az életutam. Kisgyerekkoromtól kezdve a gyakorlat, a gépészet, a villamosság érdekelt. Rádiót építettem, a rolleremet és a kerékpáromat majdnem többször szedtem szét és raktam össze, mint hajtottam. A rollerem tűgörgős csapágya és a kerékpár hátsó agya (ugyanazzal hajtani és fékezni lehet) lenyűgözött.

Érettségi után jelentkeztem finommechanikai műszerésznek Reé András barátommal. Őt felvették, engem nem, a bal szemem születési hibája miatt és átirányítottak elektroműszerésznek. Ez sorsszerű volt. A gyakorlati képzésre a Ganz Villamosság Művekbe kerültem. A gimnáziumi éveim alatt, nyaranként, kőműves segéd munkásként, vagy a Ganz-Mávagban a forgácsoló műhelyben esztergályos mellett dolgoztam. A keresetemet megtarthattam, ruhát vagy műszaki könyveket vettem magamnak. A gimnáziumban fizika szakkörös voltam, az ottani tapasztalatok később nagyon sokat jelentettek. 1960-ban, a Ganz Villamossági Művekben sikeresen elvégzett gyakorlati vizsga után, mint elektroműszerész szakmunkás jelentkeztem ugyanide műszerésznek 1960. szeptember 1-től.

A Ganzban a Villamos Laboratóriumban dolgoztam 1961. szeptember 1-ig, amikor is a BME Erőáramú Villamos Gép szakán elkezdtem egyetemi tanulmányaimat. A felvételi vizsga matematika részében Bárdossy Szabolcs önzetlen segítsége is segített. Később több alkalommal próbálkoztam megtudni, a felvételi pontszámaimat, mivel kíváncsi voltam, hogy a munkásszarmazási kategóriám mit jelentett. A Tanulmányi Osztályon elhajtottak azzal, hogy ez titkos. Ezután beletörődtem a helyzetbe. Az egyetemet nagyon szerettem és nagyon jól éreztem magam, mint egyetemista. Sikeresen levetkőznöm a több évtizedes kisebbségi érzést. A féléveket általában közepes eredménnyel végeztem. 1966-ban diplomáztam szintén közepes eredménnyel.

Az egyetemi felvételem után tanulmányi szerződés kötöttem a Ganz Villamossági Művekkel, 5 évre elkötelezve magam. Ez komoly pénzügyi segítséget jelentett, mivel a tanulmányi eredményhez volt kötve az ösztöndíj nagysága. A Ganzban az első havi fizetésem mindössze duplája volt az utolsó havi ösztöndíjnak. Ez nagyon fájt, mert a munkahelyemen napi 8 órát kellett bent töltenem, a szombatot is beleértve, ellentétben az egyetemi szabadsággal. Ezt gyorsan kompenzálta, hogy 1966 szeptemberében a Szerkesztési Főosztályra, azon belül, olyan osztályra kerültem, - szinte sorsszerűen - ahol fokozatkapcsolók tervezésével, szerkesztésével foglalkoztunk. Ez egy különleges, egyszerre gépészeti (mechanikus) és villamos berendezés. Erőátviteli transzformátorokban és villamos mozdonyok transzformátoraiban alkalmazzák. A munkám szükségessé tette, hogy napi kapcsolatban legyek a gyártással és felhasználókkal (üzemeltetőikkel). Ennek folyományaként sokat utaztam országon belül és kívül. Bár nem voltam párttag, jártam Bulgáriában, Romániában, az NSZK-ban (rendszeresen), az NDK-ban, Görögországban, Hollandiában, Angliában, Kuvaitban, Dubaiban,

Indiában (gyakran). 1976-ban az osztályvezetőm nyugdíjba ment és engem neveztek ki a Transzformátor Készülék Szerkesztési Osztály vezetőjének. 1990-ben az olasz Ansaldo megvette a Ganz Villamossági Műveket. Ezután fokozatos leépülés következett be, 2000-ben nyugdíjaztak, de 2002-ig tovább dolgoztam a nyugdíjam mellett.

CSALÁDI ÉLETEMRŐL: Mint az első mondatok között említettem 1970-ben március 21-én megházasodtam. Feleségem 1945-ben született és az ELTE biológia-kémia szakán tanárként végzett. Három év albérlet után költöztünk egy Alvinci út társasházban a 45m²-es saját tulajdonú lakásba. 1973-ban született első kislányom Veronika, majd 1975-ben Márta és 1976-ban a harmadik, Júlia. Mindhárman a Marczibányi téri Kodály Zoltán általános iskolába jártak, majd a Rákócziiban érettségiztek. Ugyancsak mind a hárman továbbtanultak, lediplomáztak.

1986-ban elváltam, volt feleségem elköltözött egy Lenin körúti, 150m²-es felújított, saját tulajdonú lakásba, én maradtam az Alvinci úti lakásban.

Hat unokám van. Veronikának két lánya van, Emese (2019-ben fog érettségizni a Rákócziiban) és Enikő, jelenleg első osztályos gimnazista. Mártának egy fia Domonkos és egy lánya Dorka van. Júliának két fia van, Bendegúz és Ábel. Ők négyen általános iskolások.

Volt feleségemmel viszonylag konzolidálódott a kapcsolatunk. Ő egyedül él, Veronika lányommal egy társasházban, a felettük lévő lakásban lakik.

10 éve boldog párkapcsolatban élek új párommal, Zsuzsannával és napi illetve heti szinten tartjuk a jó kapcsolatot lányaimmal, illetve családjukkal, unokáimmal, képességeink, lehetőségeink szerint segítjük, támogatjuk őket.

Budapest, 2018.04.19.

SCHALL József Róbert

1940. április 4-én születtem Budapesten. Édesapám néhai Schall József építészmérnök, édesanyám néhai Schall Józsefné sz. Szabó Ibolyka. A II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban érettségiztem, tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetem Építészmérnöki Karán (ÉKME az akkori rövidítés) folytattam, a diplomát 1964-ben védtem meg.

A Műszaki Doktori disszertációm 1983-ban védtem meg. A disszertációban a gipsz szerkezetekkel foglalkoztam, és az ipari hulladékként keletkező gipszek környezetkímélő újrahasznosításának lehetőségét vizsgáltam. Első állásom a Nógrád-megyei AÉV-nél volt, Salgótarjánban - itt építésvezetőként dolgoztam. Vezetésemmel épült meg a Bolyai János gimnázium, a Pécskö áruház a főtéren és a Pécskö utcai 9, 10, 11 jelű három magasház.

1966-ban Budapesten a Mélyépterv-nél, a szerkezeti I. osztályon az építészeti csoportban dolgoztam. Jelentős munkáim, amelyek tervezői művezetését is elláttam: a Csepel Vas,- és Fémművek gázgenerátorházának átalakítása, a Zánkai Úttörőváros (ber. prog. Zsuffa Andrással), a Miskolc-Tapolcai Termálfürdő héjszerkezete és rekonstrukciója, a Debreceni Felszíni Vízmű épületei, és derítő műtárgyai, a Nyíregyháza Sóstó Vízmű vas- és mangántalanító épülete, a Mosonmagyaróvári strand. úszómedencéje.

1974-ben az Országos Szakipari Vállalathoz mentem dolgozni. Korszerű korrózióvédelmet biztosító festékbevonatok fejlesztése volt a feladat. A fejlesztések a Budalakk festékgyárral közösen folytak. Említésre méltó munkáim: a Lánchíd festése (Budapest), metró pillérek és tübbingek festése, Százhalombatta: tartályok, vezetékek, tartószerkezetek festése.

1977-ben sikeresen pályáztam a Széchenyi István Egyetem (ekkor még KTMF) adjunktusi állását, és Győrbe költöztem. Ebben az időszakban készült jelentős munkáim: a Ratherm Áruház és Iroda Győr Fehérvári út, ÉDÁSZ szociális épület.

1982-ben a Hidro Általános Tervező, és Műszaki Szolgáltató GMK alapító tagja voltam, később 1988-ban Kft-vé alakultunk. Fontosabb munkáim: KPM Kápolnásnyéki telep bővítése, és felújítása, Nyúl Új Élet Tsz Silótelep és takarmánykeverő épület, Bakonycsernye Öregek Napközi Otthona, Mezőgép Győr 2500 m² daruzott ipari csarnoka, Vértesboglár Általános Iskola, Közúti Igazgatóság Veszprém 12. Üzemépterv Műhelyépület és mások.

Építészmérnöki tervezői jogosultságot, a diploma megvédését követő ötödik évben szereztem meg, vezető tervezői jogosultságot 1988-ban nyertem el. A Magyar Építész Kamarának megalakulása óta tagja vagyok, a Felelős Műszaki Vezetői engedélyt is kiváltottam.

A szülői család, az érettségikor, „értelmiségi“ besorolású volt, „X-es“ besorolású felmenőkkel, (kiskereskedők, azaz burzsujok, katonatisztek, természetesen Horthysták, nem ám magyarok, és klerikusok), így az egyetemi felvétel nem sikerült. Asztalos ipari tanuló (nasi) lettem, jó kezűgyességgel és itt szokatlanul magas általános (gimnáziumi) tudásommal kiemelkedtem, ezért az egyetemre, mint az uralkodó osztály (munkásosztály) tagját javasoltak felvenni. Lehet, hogy nem is kellett volna felvételezni, akkor is felvettek volna.

Az egyetemi évek vége felé „társadalmi ösztöndíjas“ szerződést kötöttem, ezért Salgótarjánban kezdtem dolgozni, megnősültem (ezt nem kellett volna), és Ildikó lányom is megszületett. Feleségem elhagyott és Ildikót is elperelte, ezzel életemet megtörte, a gyerekekkel együtt a salgótarjáni főtéri lakást is megkapta.

Budapestre a Mélyéptervbe jöttem dolgozni építészmérnök tervezői munkakörbe. Kivitelezéseket is bonyolítottam, hiszen alig maradt fizetésem a tartásdíj levonása után, a feketemunka után természetesen nem fizettem tartásdíjat. A párhuzamosan végzett munkák természetesen összeakadtak, (egy seggel, egy lovat lehet csak megülni), az Országos Szakipari Vállalathoz mentem fejlesztő mérnöknek, mert itt szabad mozgásom volt. Másodszer is megnősültem, most szerencsém volt, feleségem ma is kitart mellettem, házasságunkból Ádám fiam született.

Megtettem mindent, hogy Győrbe csábítsanak a főiskolára, és engedtem is a csábításnak. Az állással együtt lakást is kaptunk. Édesanyám utáni örökrészből, a panellakást családi házra váltottuk, ma is itt élünk.

2000-ben nyugdíjba mentem, de egy évet még nyugdíj mellett tanítottam. Az elmúlt évig taxiztam, de üzleti bántalmak és gazdasági eredménytelenség miatt, feladtam.

Életemre visszatekintve elégedett vagyok, gyerekeim eredményesek, önállóak. Fiam hazajött Németországból, Dunaszerdahelyen dolgozik a Schindler-nél.

Életünkben rengeteget utaztunk, szinte egész Európát bejártuk, egyes területeken többször is előfordultunk, mikor már engedték évente több országban is jártunk, általában tavasszal, és ősszel, nyaralni az Adrián szoktunk, ide szinte haza járunk.

István édes testvérem olajmérnök, ma már szintén nyugdíjas. András féltestvérem Apám második házasságából, kereskedő, Budakeszin gazdaboltja volt, tönkrement, felesége tartja el.

Tímea első unokámat az egyetemről kivágták. Az IBM-nél dolgozik Székesfehérváron: programokat szerkeszt. Máté unokám elvégezte az egyetemet, mechatronikai gépészmérnök lett. Robotokat tervez Székesfehérváron. Ádám Dániel unokám gazdatiszt lesz. Jól tanul, jól lovagol, jól vezet olyan traktort, amire én alig tudok felmászni. Több vizsgát kellett ehhez letennie, mintha szuperszonikus repülőt tanult volna vezetni.

Győr, 2008.06.23. és 2018.03.20.

SUGÁR György

A fickó önhibáján kívül Párizsban született, majd kisgyermekkorát dél-Franciaországban töltötte. Az ötvenes években került Magyarországra, ahol általános iskoláit és középiskolai tanulmányait végezte. Önhibáján kívül a „káder-dűlő”-ben lakott (Fillér utca), ezért kötelezően az akkori elit elitgimnáziumában érettségizett. Sportolt, öttusázott, teniszezett. (Balczó Andrással, Móna Pistával, Bretz Gyuszival, Schmitt Pállal, stb.)

Felvették a Közgázra, ahol másfél év után a „Katonai tanszék” vezetője közölte vele: Ön francia állampolgár, itt semmi keresnivalója nincsen, nem lehet önből vezető káder. Nos, otthagya az egyetemet és lébecolni kezdett. Huszonkét éves koráig (elköltözve hazulról is), hol dolgozott, hol nem, kipróbálta a KMK-t. Soha olyan jól nem keresett, mint akkor. Jó társaságokhoz csatlakozott, sok baráttra tett szert. A Fiaatal Művészek Klubjának egyik alapítója volt.

Ekkor (1962-ben) behívták katonának, tartalékos tiszti iskolába került. Miután előléptették szakaszvezetőnek, a HM tisztje közölte vele: Önből nem lehet a Magyar Népköztársaság tisztje (francia állampolgár lévén), de a két évet le kell szolgálnia. Senkinek nem volt nálánál kellemesebb szolgálata – ezred KISz titkárként szórakozta végig az idejét.

Leszerelése után külföldre akart menni, de nem kapott útlevelet – emiatt úgy határozott, hogy megnősül, és Magyarországon marad. A házassága második hetében futár hozta házhoz az útlevelét: később kiderült, hogy egy Lumumba nevű kongói levelet írt Kádárnak, hogy szüksége volna jól képzett katonai instruktorra.

Felesége a Rotschild szalon főszabásza lévén megismerkedett a „felsőbb tízezer” számos tagjával, és a Kulturális Kapcsolatok Intézetében kezdett dolgozni, (ez volt akkoriban a Külügyminisztérium „Kulturális Osztálya”, szinte minden munkatárs „túrt” volt, de ragyogó szakember), majd az IBUSZ-nál Ferihegyen. Később, a jó kereseti lehetőségek miatt a Török Nagykövetségen „kémkedett” vagy hét éven keresztül. Utána ismét az IBUSZ-nál, majd a Színművészeti Főiskolán ténykedett (főiskolások vizsgafilmjeit „gyártotta”).

Amikor az első kaszinó megalakult, oda ment dolgozni – szintén jó pénzért. Később (hat-hét év múlva), magánkaszinóban az igazgatóhelyettesi rangig jutott el, ahol egy idő után rájött, hogy pénzmosáshoz asszisztál – az aláírása kellett csak a vezetőségnek. Kilépett, majd évekig, munkanélkülivé vált, emiatt átlagnyugdíjas lett, és máig is az.

Feleségével 51 éven keresztül élt együtt, két leánygyermeket is neveltek. Előbb a Belvárosban Jeszenszky Gézával, Márta Istvánnal, Csiszta Zsuzsával egy házban lakott, majd átköltöztek Sasadra, hogy közel legyenek a temetőhöz.

Sokat utaztak, mindig csak nyugatra.

Felesége három éve elhunyt, azóta csak utazgat, bridzselget és horgászat, néha eszik is.

Sasad, 2018 tavasz.

TIMÁR András

1940. július 16-án születtem, Budapesten. Édesanyám Halász Stefánia (1914-1968), édesapám Timár István (1913-1991); két iker húgom 1944-ben született. Életemet (másodszorra) Raoul Wallenbergnek és a káposztás-megyeri római katolikus zárda apácáinak köszönhetem, akik többedmagammal hetekig bújtattak azt követően, hogy édesanyám 1944 októberében kiszökött velünk a Pozsonyi út egyik csillagos házából, mielőtt a nyilasok az ott lakók többségét a gettóba vitték, vagy a Dunába lötték. 1945

februárjában Káposztásmegyer egy részét elöntötte a Duna, ezért minket a templom tornyának első emeleti ablakából adogattak ki egyenként egy csónakba, majd egy magaslatra eveztek velünk.

1947-ig a Tátra utca 5/d-ben laktunk, majd 1947-ben, amikor tüdőbeteg lettem, Budára, a Ruszti út 6-ba költöztünk át. Általános iskolába a Szemere utcába, majd a Marczibányi térre, középiskolába a II. Rákóczi Ferenc gimnáziumba jártam. Itt szeretve tisztelt osztályfőnökünk, Perényi Rudi bácsi irodalom iránti rajongása engem is olyannyira magával ragadott, hogy újságíró szerettem volna lenni, de az ELTE-n a forradalom után éppen nem indult ilyen képzés.

Érettségi után az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem (ma BME) Mérnöki (ma Építőmérnöki) Karára felvételiztem és ott öt év múlva mérnöki diplomát kaptam. 1961-ben elvégeztem az IBUSZ idegenvezetői tanfolyamát, s nyaranta a turistacsoportokkal bejárhattam az országot és eljutottam több Kelet-európai nagyvárosba is. A gyerekkoromban otthon elkezdett francia mellett eközben oroszul is megtanultam. Első munkahelyem a BME Geotechnika tanszéke volt, ahol két világhírű professzortól tanulhattam szakismereteket, mérnöki szemléletet és emberi tartást.

A tanársegédek végzete engem is elérte: a mérnökhallgatók egyike, Sike Éva választott férjéül 1966 nyarán. Életünket döntően befolyásolta, hogy ugyanezen év októberében 9 hónapos tanulmányútra mehettem Franciaországba. Feleségem, évet halasztva, nagy nehézségek árán elkísérhetett (egy ösztöndíjból ketten élünk, szerényen), de Párizs ennél sokkal többet is megért! Végül posztgraduális oklevelet szereztem közlekedés-gazdaságtanból. Minden csábításnak ellenállva, kalandvágyból hazajöttünk. Szülői segítséggel és hitelre vettünk egy 60 m²-es öröklakást a Ráth György utcában, ahová a pesti albérletet otthagyva, 1968 szilveszterén befészkeljük magunkat.

A hatvanas évek végén az MKB kezdeményezésére elkezdődött egy 500 km-es díjas autópálya-hálózat külföldi hitellel való építésének előkészítése. A csábításnak engedve otthagytam az egyetemet (a hallgatók már úgysem tegeztek vissza), és 1971-től már a KPM Közúti Főosztályán foglalkoztam ezzel. 1974-ben politikai okokból törölték a programot és áthelyeztek a Nemzetközi Főosztályra ahol a protokolláris teendők mellett nemzetközi szerződések előkészítése lett a feladatom 1980-ig. Beláttam, hogy angol nélkül nem boldogulok, ezért megtanultam ezt a nyelvet is. Értekezést írtam a kockázat értékeléséről a közlekedési beruházásokra vonatkozó döntések előkészítésében, amit megvédve a műszaki tudomány kandidátusa lettem 1978-ban (ezt 2001-ben PhD fokozatként ismerték el).

Bár nagyon szeretünk volna gyerekeket, s feleségemmel mindent elkövettünk ennek érdekében, ez a vágyunk sajnos nem teljesült (külföldön az idő tájt születtek az első lombik-bébik). 1980-ban a szakmámba visszatérve a Közlekedéstudományi Intézetben tudományos igazgató-helyettes, majd 1984-től igazgató lettem. 1989-ben értekezésemet megvédve az MTA doktora lettem (közlekedéstudomány), majd megpályáztam a BME Útépítési tanszékének tanszékvezetői állását is, sikertelenül. 1993-ig szóló igazgatói kinevezésemet 1990 őszén közös megegyezéssel meghatározatlan idejűvé alakította át az akkor új miniszter, majd felmentett és pályázatot írt ki az állás betöltésére (ezen azonban nem indultam). Az Autópálya Igazgatóság vezetőjének ajánlatát elfogadva ott irodát szerveztem, s megkezdtük a külföldi magántőke és nagy nemzetközi útépítő vállalatok idecsábítását autópályák építésére. A Koncessziós Autópálya Iroda több nemzetközi versenytárgyalást bonyolított le sikeresen. 1995 végén azonban úgy éreztem, a tevékenységünket akadályozó politikai és társadalmi ellenállás már-már elviselhetetlen. Az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank (EBRD) felkérését elfogadva a Győr-Hegyeshalom közötti autópálya-szakasz 1996. januári megnyitása után Londonba szerződtem, a bank hiteleivel és magántőkével finanszírozott útépítések előkészítésére. Éva

korkedvezményes nyugdíjba ment: felhagyott az építőmérnöki szakmával, hogy Angliában háziasszony lehessen. Az ott töltött közel öt év során nagyszerűen éreztük magunkat.

Amint 60 éves lettem, nyugdíjaztak, ezért 2000 nyarán hazajöttünk, s új lakásba, a Törökbálinti útra költöttünk. Habilitáltam és előbb a Műegyetemen, majd 2003-tól egyetemi tanárként a Pécsi Tudományegyetem akkor alakult Műszaki Karán kezdtem tanítani. 2009-ben a tantárgyam kimaradt a tantervből, így a BME-n nem oktattam tovább. 2010-ben (amikor a PTE-ről is nyugdíjba mentem), a Szenátus „professor emeritus” címet adományozott számomra, így a mai napig (valódi „intercity professzorként”) a szorgalmi időszakban hetente tartok előadásokat a PTE Műszaki és Informatikai Karán. 2017 novemberében három évre megválasztottak az MTA Közlekedés- és Járműtudományi Bizottsága elnökének – ez is szervezési feladatokkal jár.

A három barátommal együtt 1991-ben alapított mérnöki tanácsadó irodánkat (Trafficon Kft) megrendelés híján 2011-12-ben felszámoltuk, s mára egyéni szakértői megrendeléseim is elmaradtak.

Egy londoni, s egy budapesti prosztata „faragást” (TURP), a hét éve diagnosztizált Hodgkin Lymphomát (és a sugárkezelést), valamint a hosszú évek óta gyógyszerekkel karbantartott magas vérnyomásomat leszámítva egészségemre nincs panaszom. A két egymást követő orvosi vizsgálat közötti időszakokban élvezem az életet: olvasgatok és klasszikus zenét hallgatok, a húgaim unokáival játszom (sajnos ritkán), síelek (persze térd-protézissel, mert 2009-ben a felvonóból kiszálláskor kirúgták alólam a léceket, s a bal térdemben elszakadt a keresztszalag), vagy a Balatonban úszkállok. Amíg bírjuk, feleségemmel együtt utazgatunk, s ezekről fényképes beszámolókat készítek - ezekkel barátainkat untatom.

Budapest, 2018.04.20.

II. Rákóczi Ferenc Gimnázium IV. a. osztály 1954-1958.				2018. évi állapot	
1958	2013	osztályfőnök: Perényi Rudolf		Gyerekek	
		1. Bárdossy Szabolcs 06-20-43-43-710	2094.Nagykovácsi, Medve u.3. 26-356-259 mail2szabolcs@gmail.com	Gyerekek Unoka:	Eszter (1968), Szabolcs (1978) Nándi
		2. Erdélyszky Endre 06-30-45-25-522	1027.Budapest, Varsányi Irén u. 14-16.VI.em. 1. 20-13-157 erdelyszky.endre@gmail.com	Gyerekek Unoka:	Réka (1971), Eszter (1974) Bence, Csenge, Kevin, Dalma, Szonja, Márk
		3. Felcsuti János	1012.Budapest, Logódi u. 22. III.em. 6. 20-27-846 felcsutijanos@gmail.com	Gyerekek Unoka: Dédunoka:	Zita (1968), Zoltán (1972) Anett, Kinga Aliz (2014), Levente (2016)
		4. Göbölös János 06-30-23-63-384	1126.Budapest, Kiss János alt. u. 36. 20-14-459 kovacsaniko2011@t-online.hu	Gyerekek Unoka:	
		5. Dr. Horváth Ákos Zoltán 06-30-91-14-439	1028 Budapest, Hunyadi János u. 16. 37-68-620 akos.horvath40@freemail.hu	Gyerekek Unoka:	Emőke (1973), Gyöngyvér (1976) Ármin, Olivía, Abigél, Andor
		6. Kunz Péter 06-30-93-10-860	6791.Szeged-KKD, Széksósi u. 55. 62-46-11-86 kunzpeter@invitel.hu	Gyerekek Unoka:	Péter (1966), Dorottya (1970), Botond (1995) Péter, Dani, Zsuzsanna, Franciska, Milán
		7. Mandula László	1154.Budapest, Klapka György u. 112. 30-62-245 mandulalaci@gmail.com	Gyerekek Unoka:	László (1965), Lívia (1967) Bence, Virág, Boglárka
		8. Móré Csaba József 06-30-22-57-593	1077.Budapest, Jósika u. 28. I.6 32-17-290 more.csaba.jozsef@upcmail.hu	Gyerekek Unoka:	Ákos (1965), Csaba (1981) Viktor, Dóra
		9. Nényei Gábor 06-30-46-41-963	1021.Budapest, Tároगतó u. 82/b. 20-00-879 nenyei.gabor@gmail.com	Gyerekek Unoka:	Borbála (1968), László (1970), Zoltán (1972), Pál (1974), Csaba (1978), Sára (1982), Mária (1984) Erzsébet, János, Zsuzsa, Piroška, Lujza, Rózsa, Bertalan, György, N. Mária, Gyöngyvér, Eszter, Zsigmond, Júlia, Ilona, Mihály, Veronika, Ágota, Zsófia, Zoárd, Klára, Balázs, Lúcia, Zsófia Sára, Magdolna, Luca, F. Mária, Jakab, Károly, Berta, Áron, Máté, Kornél
		10. Papp György 06-30-29-36-176	1064.Budapest, Hunyadi tér 10. III.em. 2. 34-12-261 papp.katalin@vetesi.hu	Gyerekek Unoka:	Katalin (1970) Ádám
		11. Petik Zoltán 06-20-82-34-587	1029.Budapest, Dutka Ákos u. 7/a. 27-57-856 zipetik@gmail.com	Gyerekek Unoka:	Zoltán (1971), Dóra (1972), András (1976)
		12. Dr. Reé András 06-30-29-77-025	1022.Budapest, Bogár u. 10/a. 32-68-216 ree@eik.bme.hu	Gyerekek Unoka: Dédunoka:	István (1967), László (1969), Krisztina (1974) Tamás, Zoltán, Ádám, Evelin, Emese, Balázs Dani (2015)
		13. Sarkadi Imre 06-20-38-11-611	1022.Budapest, Alvinci u. 14/a 31-67-639 kolozsvari.zsuzsanna@gmail.com	Gyerekek Unoka:	Veronika (1973), Márta (1975), Júlia (1976) Emese, Enikő, Bendegúz, Domonkos
		14. Dr. Schall József Róbert 06-30-25-28-704	9027.Győr, Külső Árpád u. 39. dr.schall.robert@gmail.com	Gyerekek Unoka:	Ildikó (1965), Ádám (1971) Tímea, Máté, Levente, Ádám Dániel
		15. Sugár György 06-20-47-24-516	1112.Budapest, Rákó u. 8. 31-93-193 georgessugar@hotmail.com	Gyerekek Unoka:	Márta (1966), Erika (1967) Zsófi, György, Cecília
		16. Dr. Timár András 06-70-318-10-20	1112.Budapest, Törökbálinti u. 8/a 30-95-215 timara@hu.inter.net	Gyerekek Unoka:	

Halottaink	
Botár András	†2003
Czakó Ferenc	†197?
Dobrovits Péter	†2017
Esztó Zoltán	†1999
Keleti Imre	†2015
Lipták Béla	†2002
Mózer István	†2003
Nagy Attila	†1959
Payer László	†1958
Rehák Balázs	†2012
Suba András	†1987

Akikről nem tudunk
Darmstätter Károly (emigrált 1956-ban)
Haiman Péter
Ivánffy Bertalan (emigrált)
Klopfer Sándor (emigrált 1956-ban)
Magyar Lehel
Murányi Levente
Pálfalvi László
Vadas Róbert

